

ภาพที่อบอุ่น และนุ่มนวล.... พอผมลืมตาขึ้น ภาพเพดานที่ไม่คุ้นก็ปรากฏขึ้นต่อสายตา

"เอ.....?" แสงอาทิตย์ยามเช้าส่องลอดผ่านผ้าม่านสีชมพูเข้ามา นอกจากนั้น วอลเปเปอร์ที่ถูกแสงแดดส่องอยู่ก็เป็นลายที่ไม่คุ้นเคย

'เรา ออกมาต่างที่อื่นด้วยเหรอ..... อะ!?' ขณะที่ผมกะพริบตาอย่างเบลอๆ สับสนอยู่ ผมก็เห็นร่างที่อยู่ต่อหน้าสายตา ซึ่งทำให้ความง่วงของผมหายไปเป็นปลิดทิ้ง ผมเกือบจะตะโกนออกไปแล้ว

ร่างที่หลับและพ่นลมหายใจอยู่ข้างๆ นั้น คือเพื่อนร่วมชั้นของผม อากิฮิเมะ สุมิโมะ เส้นผมที่ดูอ่อนนุ่มแผ่ขยายอยู่บนหมอน เธอพ่นลมหายใจเบาๆ ดัง ชู ชู ออกมาจากริมฝีปากสีแดงชกกระ อา... อากิฮิเมะ มีขนตายาวอย่างคาดไม่ถึงเลยแฮะ

'เอ้ย ไม่ใช่สิ! นี่มันเกิดอะไรขึ้นล่ะเนี่ย!?' เดียวๆ ใจเย็นไว้ๆ ทสึวานุกิ มาซาฮารุ เมื่อวานมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่? ขณะที่ผมกำลังสงบสติ ผมก็นึกย้อนเหตุการณ์เมื่อวานได้ อา จริงสิ เรา... ตื่นน้ำแปลกๆ เข้าไป แล้วก็กลายเป็นตุ๊กตาแกะไปเสียได้....

第二話 「あめのなかのともだち」

บทที่สอง : มิตรกลางสายฝน

ผมก็นึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อวานที่ลืมนๆ ไปสักพัก และสะดุ้งได้สติขึ้นมา ชื่นมัวใจลอยอยู่อย่างนี้เกิดอากิฮิเมะตื่นขึ้นมาก็จบเห่สิ ผมเลยค่อยๆ เปิดหน้าต่างออกไปอย่างเงียบกริบ และรีบแอบออกไปจากบ้านของอากิฮิเมะ

'ลันจันเหงื่อออกเลย.... แต่ แปลกแฮะ' ผมเอียงคอสงสัยขณะที่เดินผ่านเมืองยามเช้าตรู่ ไปทางหอพักชายของโรงเรียนซึ่งมีห้องของผมอยู่ ก็ผมคิดแบบนี้มาตลอดเลยนี่นา "ถ้าไม่รวบรวมหยาดแห่งดวงดาวทั้งเจ็ดสีมาละก็ จะกลับเป็นมนุษย์ไม่ได้".. อย่างน้อย "คนคนนั้น" ก็บอกมาอย่างนี้...

'ถึงจะคิดยังไงก็เถอะ ก็ไม่รู้จะทำอะไรได้นะ เอาเป็นว่า ตอนนี้อย่าไปโรงเรียนดีกว่า จะได้ลองถาม "คนคนนั้น" ดูอีกสักครั้ง' ผมกลับไปห้องในหอพัก รับประทานอาหาร แล้วก็นั่งคิดว่าจะไปที่โรงเรียน

กำหนดเวลาสายคือแปดโมงเช้า ตอนนี้อย่าค่อนข้างเร็วสำหรับเวลาที่ผู้คนจะไปโรงเรียนกัน แต่ก็มีร่างของนักเรียนที่มาฝึกซ้อมกิจกรรมชมรมยามเช้า ฯลฯ ให้เห็นอยู่บ้างประปราย

ผมมาถึงก็วางกระเป๋าลงในห้องเรียน และรีบมุ่งไปยังห้องของชมรมชมรมหนึ่ง ถึงจะคิดว่าเจ้าของห้องอาจยังไม่มาก็ได้ก็เถอะ แต่พอเคาะประตูแล้ว ก็มีเสียง "คร้าบ เชิญเลย" ดังตอบมา

"ขออนุญาตครับ" ผมพูดสั้นๆ และดึงประตูที่มีที่จับโลหะออก

"โอ้ ทสึวานุกิคุง อรุณสวัสดิ์" บุคคลที่หันรอยยิ้มมาหาผมโดยที่ยังนั่งอยู่นั้นคือ อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมทำสวน อาจารย์คิซารางิ

อาจารย์คิซารางิเป็นคนที่เก็บผมซึ่งกำลังลำบากจากการประสบปัญหาร้ายแรงขึ้นมา ตามที่จะเล่าต่อไปนี่..... ไข่แล้ว คนที่เก็บผมที่อยู่อีกก็ไปอยู่ในร่างแกะเสียได้ขึ้นมา

ย้อนความไปถึงเมื่อวาน หลังจากที่ประกอบสปริงเคลเสร็จแล้ว ยาเอโนะก็บอกผมว่า "ไปต้อนน้ำให้สดชื่นสักหน่อยดีกว่านะ" ผมเลยตรงไปยังที่ขายของ ตรงระเบียงข้างหน้าที่ขายของนั้นเป็นพื้นที่เล็กๆ ที่มีเครื่องขายของอัตโนมัติอยู่ และมีเครื่องขายน้ำตั้งอยู่นับไม่ถ้วน

ผมหยอดเหรียญลงไปเครื่องหนึ่งในหลายๆเครื่องเหล่านั้น และกดปุ่ม ก็กๆ เสียงชาเขียวแบบเย็นที่ตกลงมาดังขึ้น ผมหยิบมันออกมา แล้วแนบกระป๋องที่ปรากฏหยदनน้ำรอบๆเข้ากับแก้ม จากนั้นก็ปล่อยลมหายใจออกมาอย่างสบายใจ

การประกอบสปริงเคลนั้นไม่ได้ลำบากสักเท่าไร แต่ก็ทำให้ผมเหนื่อยนิดหน่อย

'อาากิฮิเมะกับยาเอโนะจันเหรอ ถึงจะอยู่ห้องเดียวกันก็เหอะ ที่ได้เคยนี้เป็นครั้งแรกเลยสินะ' อาากิฮิเมะ สุมิโมะ และ ยาเอโนะ นาเดชิโกะ ถ้าแค่ชื่อผมก็พอรู้อยู่ แต่ว่า เรื่องที่รู้เกี่ยวกับสองคนนี้อยู่ในระดับ "มีคนชื่อนี้อยู่ในห้องเดียวกัน" เท่านั้น เพราะจัน การได้เห็นหน้ากันจะๆนี่ก็เป็นครั้งแรกละนะ และในเมื่อเป็นอย่างนี้ เรื่องนิสัยใจคอของทั้งคู่อะไรแบบนี้เนะ แนนอนว่าไม่มีทางรู้เหรอ..... แต่ว่า

'อาากิฮิเมะ ทำไมถึงสั้นกล้วถึงขนาดนั้นนะ' เป็นคนขี้แสบสุดจันเหรอ? หรือว่า อย่างที่พวกเคยส์เกะพูดไว้ เรามั่นให้อารมณ์ประมาณว่าไม่น่าเข้าใกล้จันเหรอ

---ยังไ้ใจก็เหอะ สำหรับพวกเราแล้ว อยากให้นายพูดคุยกับคนอื่นๆบ้างจะดีกว่านะ

---อืม ทสึวานูกิเนะ จะว่าพูดไม่เก่งรีใจดีละ เลยเป็นจุดที่โดนเข้าใจผิดงายๆละมัง? บางคนก็คิดว่านายน่ากลัวก็มีนะ น่าเสียใจใช้ไหมละ โดนคิดแบบนี้ทั้งๆที่ไม่ได้ทำอะไรเนี่ย

เคยส์เกะกับฟูกามิจิว่าจันแล้วก็พยักหน้ากัน ผมเข้าใจว่าทุกคนเป็นห่วงผมอยู่ ถึงจะไม่ได้แสดงออกมาโต้ๆตรงๆก็เหอะ เพราะจัน ตอนเลิกเรียน ผมเลยไปหลังอาคารเรียนที่ไม่น่าจะมีคนอยู่ แล้วคิดทบทวนถึงเรื่องที่ทุกคนพูดอย่างใจลอย แต่ก็ไม่ได้คิดเลยว่าจะโดนอาากิฮิเมะสาदन้าใส่.....

'แต่ว่า มันก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรจริงๆแท้นะ...' ผมนึกถึงอาากิฮิเมะที่อยู่ๆก็ร้องไห้ออกมา ผมว่าดวงตาที่เงยมองผมนะ กำลังหวาดกลัวอยู่แน่ๆ... เป็นเพราะท่าทางของผมจริงๆอย่างนั้นเหรอ ผมไม่เคยคิดตีตัวออกห่างจากคนอื่นสักหน่อย คงต้องพิจารณาตัวเองอีกหน่อยแล้วรีเป่านะ.....

ตอนที่ผมคิดอย่างนั้นอยู่นั่นเอง

"หวา หวา หวา หวา ว้าก!"

"วะ...!?" ตอนที่ผมได้ยินเสียงดังจากใกล้ๆระยะประชิดอย่างทันทีทันใดนั้น ก็มีคนมาชนผมอย่างไม่แรงนัก ผมเลยทำกระป๋องน้ำที่ถืออยู่ในมือตกลงไป ก็กอง แกรกๆ และก็มีเสียงอะไรแข็งๆบางอย่างตกลงพื้นอย่างเกลื่อนกลาดดังขึ้น ดูเหมือนว่าผมจะโดนใครสักคนที่เลี้ยวหัวมุมมาชนเข้า วันนี้นี่อุบัติเหตุเยอะชะจริง.... พอมองดูที่สิ่งที่กลิ้งอยู่ที่เท้าแล้ว ก็พบว่าสิ่งที่กลิ้งอยู่รอบๆบริเวณนี้ดูเหมือนว่าจะเป็นกระป๋องน้ำผลไม้ทั้งนั้น

"ชะ ขอโทษครับ ขอโทษครับ! พอดีกระผมกำลังรีบมากไปหน่อย!" คนที่มาชนผมนั้นลงไปนั่งคุกเข่า และเริ่มพรา้ขอโทษอย่างเต็มที่

"เอ้อ ไม่เป็นไรเหรอ....!?" ผมมองอีกฝ่ายที่กำลังพรา้ขอโทษเข้าไปเข้ามา และก็ตกใจ เพราะคนที่ก้มหัวปะหลกๆและตบมือค่านับลงกับพื้นอยู่นั้น สวมแว่น ใส่ผ้าปิดปาก ใส่ชุดที่ดูเหมือนจะเป็นเครื่องแบบ

ทหารแต่แปลกออกไปหน่อยอยู่ ดูๆแล้วเป็นชายที่น่าสงสัยมากและคงไม่ใช่นักเรียนแน่นอน ไม่สิ ที่ประหลาดกว่านั้นนะ...

"นาย นั่นมัน.... อะไร?" สิ่งที่ได้งัดออกมาให้เห็นบางส่วนจากใต้หมวกที่คงเลื่อนไปจากเดิมเพราะการตกใจตอนที่ชนกันนั้น ไม่ว่าจะมองยังไงก็คือหูสุนัขขี้ต้อ

"อู่วากวัก!" ชายคนนั้นส่งเสียงประหลาดขึ้น และรีบยัดหูสุนัข (?) นั้นเข้าไปในหมวกด้วยท่าทางลนลาน

"น นะ นะ นะ นี่มัน มะ ไม่มีอะไรทั้งสินครับ! น.. นี่คือ.... อ้อ! คอสเพลย์ คอสเพลย์นะครับ ไม่ใช่หูจริงๆอะไรพวกนี้นะครับ ไม่ใช่จริงๆครับ อ๊ะ นี่ครับ ของคุณสินะครับ!" ชายประหลาดนั้นโกยกระป๋องที่กลิ้งอยู่บนพื้นดังแกร๊งๆขึ้นมา แล้วหยิบหนึ่งในนั้นมายัดปุกใส่ในมือของผม

"เอ่อ อ่า ขอขอบคุณ แต่ว่า คอส.....?"

"ใช่แล้วครับ คอสเพลย์ครับ! ไม่มีอะไรอื่นจริงๆครับ! อะ ถ้าเช่นนั้น กระผมกำลังรีบอยู่ เพราะฉะนั้นขอภัยที่เสียมารยาทอย่างสุดซึ้งครับ!" หมอนั้นพูดขึ้นมาในคราวเดียว แล้วก็รีบแผ่นแนบไปอย่างรวดเร็ว

"....อะไรละนั่น?" หมอนั้นมันน่าสงสัยสุดๆอยู่หรอกจริงๆเป็นใครกันแน่นะ สวมหน้ากาก แล้วก็แวนกันแดดอีก..... รึว่า ขโมย?ไม่มีทางซะหรอก ขโมยที่ไหนมันจะส่งเสียงเอะอะแบบหมอนั้นได้

"มะ ข่างมันเถอะ" ถึงจะคิดไปก็เท่านั้น ผมเลยดึงผ้าห่มเปิดกระป๋องที่ได้มาขณะที่ยังคงเอียงคอสงสัยอยู่นิดหน่อย รีบๆดื่มให้หายคอแห้ง แล้วกลับไปหาพวกอากิฮิเมะดีกว่า พวกนั้นคงยังมีเรื่องให้ช่วยอีกแน่ๆ

'----ฮืม รู้สึกว่าตัวจะอุ่นขึ้นแฮะ' ผมยกกระป๋องขึ้นจ่อปากแล้วดื่มอีกๆไปรวดเดียว ขณะที่ดื่ม ผมก็รู้สึกว่าจะไรบางอย่างมันซัดๆไปจากเดิม

'ยิ่งกว่านั้น รสมันก็แปลกๆไปรีเปล่านะ.... อะ เอ? ทำไมอยู่ๆรอบๆก็มีดลง....' ผมคิดได้แค่นั้น แล้วสติก็ขาดสะบั้นไป

.....และเมื่อผมรู้สึกตัว ผมก็กลายเป็นตุ๊กตาแกะไปเรียบร้อยแล้ว และคนที่เก็บผมซึ่งกลิ้งอยู่ที่ระเบียงหน้าต่างชายของ โดยไม่สามารถขยับตัวหรือพูดอะไรได้ขึ้นมา ก็คืออาจารย์คิซารากินั่นเอง

หลังจากที่อาจารย์ใช้ยาประหลาดๆทำให้ผมขยับได้แล้ว ก็บอกมาอย่างนี้

--- ดูเหมือนว่าเธอจะดื่มเครื่องดื่มของฟิคุราเล่เข้าไปนะ การทำให้เธอกลับเป็นมนุษย์เหมือนเดิมนะ จำเป็นต้องใช้หยาดแห่งดวงดาวทั้งเจ็ดหยาดล่ะ ---

"เป็นอะไรไปล่ะ รู้ไหมว่าเธอทำหน้ามึนแบบสับสนมากเลยนะ?" และตอนนี้ อาจารย์คิซารากิซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้องของอาจารย์ก็พูดออกมาอย่างนึกสนุกหรืออะไรก็ไม่ทราบ แล้วก็กวักมือเรียกผมไปหน้าโต๊ะของอาจารย์ที่มีของกองกันเกะกะไม่เป็นระเบียบ

"จะเรื่องนุ่น เรื่องนี้ก็เถอะ.... อาจารย์คิซารากิ พอถึงตอนเช้า ผมก็กลับเป็นเหมือนเดิมแล้วนะครับ อาจารย์บอกว่าถ้าไม่เก็บหยาดแห่งดวงดาวให้ครบก็จะกลับเป็นเหมือนเดิมไม่ได้ไม่ใช่หรือครับ?"

"เอ ทสึวานุกิคง อยากอยู่ในร่างแกะต่อจ้ะหรือ? ว้าว คงเป็นงานอดิเรกที่ลำบากน่าดูเลยนะเนี่ย" ผม

มองอาจารย์ที่ยกมือทั้งสองขึ้นด้วยท่าทางประหลาดใจเกินเหตุแล้ว ก็โกรธจนหน้าแดงขึ้นมา

"ม ไม่ใช่อย่างนั้นซักหน่อย อาจารย์บอกเองไม่ใช่หรอครับ ว่าถ้าไม่รวบรวมหยาดแห่งดวงดาวก็จะกลับเป็นเหมือนเดิมไม่ได้เนี่ย"

"อืม เอาเถอะ ก็จริงอยู่ แต่พอถึงตอนเช้าแล้วกลับเป็นเหมือนเดิมเนี่ย มันก็แน่นอนอยู่แล้วนี่ ตอนที่เธอจะไปอยู่ในร่างแกะนะ แค่ออนกลางคืนเท่านั้นแหละ"

".... ห่า!?"

"เอ่ ครูไม่ได้บอกหรอกหรอ?"

"ไม่ได้บอกเลยครับ!"

"จั่นหรอ จั่นก็โทษทีนะ!" อาจารย์ว่าพาลางหัวเราะซะๆ ดุยังงี้ก็รู้สึกที่อาจารย์คิดจะขอโทษเลยสักนิด

"เอาเถอะ ก็อย่างที่บอกไปเมื่อกี้ เธอจะกลายเป็นแกะก็หลังจากที่ตอนเย็นกลับไปเท่านั้น ช่วงกลางวันก็ยังอยู่ในร่างคนได้เหมือนเดิมนะ เพราะจั่น แค่นี้เธอก็มาโรงเรียนได้ตามปกติแล้วละนะ ดีจังเนอะ ทสึวานุกิคง"

"ดีจั่นหรอ....."

"ใช่แล้วๆ อีกอย่างนะ พลังของฟิกราเล่ล่ะได้รับอิทธิพลจากดวงจันทร์ข้างขึ้นข้างแรมมากเลยละ เพราะฉะนั้น จำเรื่องนี้ไว้ด้วยก็ตินะ วันที่พระจันทร์เต็มดวง เธอจะกลายเป็นร่างแกะทั้งวันเลย ระวังให้ดีละ แต่อีกทางหนึ่ง ตอนเริ่มจันทร์ใหม่ เธอก็จะอยู่เป็นมนุษย์ได้ถึงจะเป็นตอนกลางคืนก็ตามนะ"

"ร.. เรื่องแบบนี้ น่าจะบอกซะก่อนนะครับ...." คอผมพับลงมาอย่างท้อแท้

'เราควรเชื่อคนคนนี้ได้ไหมเนี่ย? ทั้งการพูด การกระทำ ดูไม่น่าเชื่อเลย... แต่ว่า เรื่องที่เรากลายเป็นแกะไปนี่ก็เป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้สินะ....'

ใช่แล้ว เมื่อคืน เรื่องราวที่อาจารย์เล่าให้ผมซึ่งกลายเป็นแกะไปฟังนั้น มีแต่เรื่องที่ดูไม่น่าเชื่อทั้งสิ้น อาจารย์เริ่มเล่าจากที่ว่า อีกฟากฝั่งอันไกลโพ้นของท้องฟ้าของโลกใบนี้ มีโลกอีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นโลกที่เปี่ยมไปด้วยเวทมนตร์ ชื่อ "ฟิกราเล่" อยู่ และอาจารย์คิซารากิก็บอกว่าอาจารย์เป็นคนที่มาจากโลกแห่งเวทมนตร์นั้น

"ต้องเป็นเพราะคนน่าสงสัยที่เธอไปขนนั่นส่งกระป๋องให้ผิด กลายเป็นเครื่องดื่มของฟิกราเล่แน่ๆเลยละนะ" อาจารย์ว่าหลังจากที่ฟังเรื่องก่อนและหลังจากที่ผมกลายเป็นแกะไป เครื่องดื่มของโลกอันไกลโพ้น พอมนุษย์ของ "เรโพรเซนา"...หรือกล่าวคือมนุษย์ของโลกนี้ ดื่มมันเข้าไป ก็จะทำให้เกิดผลข้างเคียงขึ้น อะไรมาก่อนนั้น

"วิธีแก้ให้กลับเป็นเหมือนเดิมได้นั้น มีแค่วิธีเดียวเท่านั้น" และอาจารย์ก็เล่าต่อ

กล่าวคือ

----ต้องรวบรวมหยาดแห่งดวงดาวทั้งเจ็ดให้ครบภายในครึ่งปี

----มีเพียงเด็กสาวคนพิเศษที่ได้รับการเลือกโดยคทา(อาจารย์เรียกมันว่า "เรเดล") ซึ่งใช้ในการดัก

หยาดแห่งดวงดาวขึ้นมาโดยเฉพาะเท่านั้นที่สามารถเก็บหยาดแห่งดวงดาวได้

----ต้องไม่ให้ใครเห็นในตอนที่ยกหยาดแห่งดวงดาว

----ต้องไม่ให้ใครรู้ตัวจริงของตนเองเข้า

พูดตรงๆนะ มีแต่เรื่องที่ผมไม่เข้าใจทั้งนั้นเลย โลกที่เต็มไปด้วยเวทมนตร์? หยาดแห่งดวงดาว? เรื่องพวกนี้มีแต่เรื่องที่ฟังแล้วไม่น่าเชื่อทั้งนั้น แต่ผมกลับต้องไปหาเด็กสาวที่ไหนก็ไม่รู้ในร่างตุ๊กตาแกะอย่างนั้นะหรอ? เด็กสาวที่เจอหน้ากันเป็นครั้งแรก? เรื่องไร้เหตุผลอย่างนี้....

เพราะผมทำหน้าที่ไม่พอใจมากไปรีเปล่าก็ไมรู้อ้อ คิซารากิก็ยื่นหน้าผงะเข้ามาใกล้ แล้วหรีดลงอย่างมีความหมาย

"บอกไว้ก่อนนะ ทสึวานุกิคุง ถ้าหากว่าเธอรวบรวมหยาดแห่งดวงดาวทั้งเจ็ดไม่ได้ภายในครึ่งปีล่ะก็นั้นนะจะกลายเป็นเรื่องที่น่ากลัว~ มากเลยล่ะนะ"

"ระ เรื่องน่ากลัว?"

"ใช่ หากเป็นอย่างนั้นขึ้นมา เธอก็จะถูกทำให้อยู่ในสภาพอย่างนี้ต่อไป และก็จะกลับเป็นมนุษย์แบบเดิมไม่ได้อีกเป็นหนที่สอง"

"หา!?"

"แล้วก็ ถ้าเรื่องที่ว่าตัวเธอตอนนี้คือทสึวานุกิคุงเกิดความแตกกับใครขึ้นมา ก็จะเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งกว่าอีก"

"หะ หา...."

"ถ้าความแตกล่ะก็ สุดท้าย เธอก็จะกลายเป็นตุ๊กตาไปโดยสมบูรณ์ และคราวนี้ก็จะไม่สามารถกลับเป็นมนุษย์ได้อีกเลยล่ะ"

"หา~!?"

ผมไม่มีทางเลือกยอมรับเรื่องที่อาจารย์เล่าได้ทั้งหมดหรอก แต่ว่า พอได้ฟังว่าไม่มีวิธีอื่นแล้ว ผมก็ไม่มีทางเลือกนอกจากจะทำตามที่อาจารย์ว่าเท่านั้น

'แต่ว่านะ เรื่องที่เด็กสาวคนพิเศษนั้นเป็นอาากิฮิเมะเนี่ย เราไม่เคยแม้แต่จะคิดมาก่อนซักนิดเดียว'

เรื่องที่ไม่ใช่คนที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลยเนี่ย ก็น่าคิดว่าโชคดียังไงหรอ แต่จะว่าไงดีล่ะ พอเป็นเพื่อนร่วมชั้นขึ้นมา เรื่องมันก็ยิ่งมีโอกาสแตกมากกว่าคนแปลกหน้าซะอีกไม่ใช่หรอ?...?

ผมออกจากห้องอาจารย์พร้อมกับที่เสียงกระดิ่งที่แขวนไว้ข้างบนดังขึ้น ผมมุ่งเดินไปยังห้องเรียนด้วยความรู้สึกเหนื่อยๆเพราะอะไรสักอย่าง พอผมเข้าห้องไปทางประตูหลัง ก็สบตากับอาากิฮิเมะที่อยู่ในห้องอยู่แล้วเข้า

"อ๊ะ...." อาากิฮิเมะส่งเสียงเล็กๆขึ้นมา แล้วรีบหลบตาฟุบทันทีสงสัยจะกลัวจริงๆรีเปล่านะ.. ผมถอนหายใจโดยไม่รู้เหตุผลผลางเดินไปยังที่นั่ง เพราะอย่างนั้น ผมเลยไม่รู้สึกตัวเลยสักนิดเดียวว่าอาากิฮิเมะมองผมบ่อยๆด้วยใบหน้าทีลึกลับลึกลอน และคอยดกอย่างหุดหุดอยู่

หลังเลิกเรียน ตอนที่คาบเรียนสุดท้ายจบไปเรียบร้อยแล้ว ผมก็ถูกเรียกชื่ออย่างไม่ได้คาดคิด

"ทสิวานุกิจ ขอเวลาเดียวได้ไหม"

"ครับ?" พอหันไปดูคนที่เรียก ก็เห็นอาจารย์ศิขารกิจโผล่หน้ามาให้เห็นนิดหน่อยอยู่ที่ประตูทางเข้าและขยับนิ้วกวักเข้าหาตัวอยู่ "มีเรื่องอยากคุยด้วยนิดหน่อยนะ"

"อ่า ได้ครับ..." ผมคิดว่าคงเป็นเรื่องของหยาดแห่งดวงดาวแน่ๆ จึงตามอาจารย์ไปอย่างโดยดี ผมคิดว่าอาจารย์จะพาไปที่ห้องอาจารย์เสียอีก แต่อาจารย์กลับเดินไปทางอาคารเรียนเก่าอย่างรวดเร็ว ถ้าไปอาคารเรียนเก่าอย่างนี้ ก็หมายความว่า.... ไปที่นั่นอีกแล้วอย่างนั้นหรือ

อย่างที่คิดไว้ ที่ที่ผมถูกพามาก็คือสวนของชมรมทำสวนที่ผมเพิ่งได้รู้จักเมื่อวานนั่นเอง ผมเห็นยาเอโนะกับอาากิฮิเมะที่นั่งย่อเข่าอยู่หน้าแปลงดอกไม้ลุกยืนขึ้น ทั้งสองคนมองผมที่มาด้วยกันกับอาจารย์ศิขารกิจด้วยใบหน้าประหลาดใจ

"อาจารย์....?"

"เอ้า วันนี้ครูมีข่าวดีมาบอกทุกคนละ~" พอผมมองอาจารย์ว่าจะพูดอะไรออกมาบ้าง อาจารย์ก็วางมือลงบนไหล่ผมดังปึก

"ตั้งแต่วันนี้ ทสิวานุกิจจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกในชมรมทำสวนด้วย! ช่วยเป็นเพื่อนเขาด้วยนะ~"

"หา!?" เสียงของผมกับอาากิฮิเมะดังขึ้นประสานกัน

"....ทำไมทสิวานุกิจก็ตกใจไปด้วยล่ะ?" ยาเอโนะถามขึ้นอย่างสงสัย

"เอาน่าๆ ทสิวานุกิจเขาแค่อายุนะนะ~" อาจารย์ศิขารกิจที่หัวเราะชะ ๆ ค่อยๆ ก้มลงมากกระชับที่ข้างหูผม

"....หลังจากนี้ไป เธอคงต้องมาปฐษาครูอีกใช้ไหมละ ทำอย่างนี้ไว้จะสะดวกกว่า ว่าไหม?" น...นั่นมันก็อาจจะจริงอยู่ แต่รู้สึกว่ ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว เหมือนผมโดนบังคับให้เด่นอยู่บนมือของอาจารย์ยังไยยังงั้นแหละ....

พอผมกำลังจะค้านปุบ อาจารย์ก็พูดขึ้นมาอีก "ถ้าจั้น ก็ตกลงตามนี้ ทุกคนเป็นเพื่อนที่ดีแล้วก็ทำตัวให้สนิทสนมกันเข้าไว้ละ" แล้วก็หายไปในพื้นที่อีกครั้งหนึ่ง

ที่เหลืออยู่ก็คือ ยาเอโนะที่จ้องมองผมนิ่งด้วยสายตาที่ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ และก็อาากิฮิเมะที่พยายามซ่อนตัวอยู่ข้างหลังเธอ... เอ้อ... อึดอัดเป็นบ้าเลยแฮะ.....

"....เรา ต้องทำยังไงดีล่ะ" เมื่อเป็นอย่างนี้ก็ช่วยไม่ได้ ผมพูดแบบพึมพำไป แล้วทั้งสองคนก็จ้องหน้ากัน

"นะ... นาโกะจัง"

"อืม ไม่เป็นไรหรอก" เพียงคำพูดแค่นั้น ก็ดูเหมือนว่าความคิดของสองคนนี้จะสื่อถึงกันได้ ยาเอโนะมองตามผมนิ่ง

"ทสิวานุกิจนะ ไม่เคยมีประสบการณ์ทำสวนมาก่อนสินะ"

"....อา อืม"

"ถ้าจัน ฉันจะสอนตั้งแต่พื้นฐานให้ทีละนิดละกัน ก่อนอื่นก็ไปถอนวัชพืชให้หน่อยสิ"

"ได้"

"จัน เดี่ยวฉันไปเอาถุงมือทำงานสำหรับทสึวานูกิให้" ยาเอโนะว่า แล้วก็เริ่มเดินไปยังที่เก็บอุปกรณ์ แต่ก็หยุดเดินในทันใด

"....แล้วก็ ระวังตอนที่เข้าไปในแปลงดอกไม้หน่อยละ"

"หือ?"

"ถึงจะเห็นว่าไม่มีอะไรก็เถอะ แต่ในนั้นจริงๆแล้ว มีเมล็ดที่โปรยไว้อยู่นะ"

"อ่า... อืม" ไม่รู้ทำไม ผมถึงรีบถอยออกห่างจากแปลงดอกไม้มาก้าวหนึ่งเลย ต้องพยายามไม่ให้แผลงไปเหยียบเข้า แต่ผมที่ไม่รู้ว่ามีเมล็ดถูกโปรยไว้ตรงไหนบ้างก็คงจะแผลงไปเหยียบเข้าแน่ๆแหละล่ะ น้า...

พอผมสวมถุงมือที่ยาเอโนะเอามาให้เสร็จ อากิฮิเมะก็ส่งเสียง "เอ่อ...." ขึ้นมา

"ข.. ช่วยเริ่มจาก.... เอ่อ แปลงดอกไม้ทางนี้ นะคะ" แล้วอากิฮิเมะก็ชี้ไปที่ใกล้ๆน้ำพุอย่างพยายามสุดกำลัง

"ได้สิ" ตอนที่ผมว่าจะพูดอย่างนั้นเอง ก็รู้สึกตัวขึ้นว่าที่นี่.... คือแปลงดอกไม้ที่เมื่อวานหยาดแห่งดวงดาวกระโดดเต็งไปมาอยู่ และในขณะเดียวกัน เหตุการณ์เมื่อวานก็ย้อนเข้ามาในหัวอย่างชัดเจน

ท่ามกลางความมืด หยาดแห่งดวงดาวที่โลดเล่นไปกับขุ้มโคงประตูของสายน้ำ วาดสายรุ้งบางๆจากสายน้ำหนึ่งไปยังอีกสาย ภาพที่แสงเล็กๆซึ่งเปล่งออกรอบตัวหยาดแห่งดวงดาว กระโดดโลดเต้นไปมาอย่างว่องไวคล่องแคล่วนั้น รวากับว่าเป็นภาพที่อยู่ในจินตนาการ หรืออยู่ในความฝันอย่างไรอย่างนั้นเลยทีเดียว

ตอนนี้สปริงเคลไม่ขยับแล้ว มันยืนอย่างสงบอยู่ในแปลงดอกไม้ รอบๆมันคือดอกไม้เล็กๆสีเหลืองที่สั้นไหวอย่างนุ่มนวลไปกับลมที่พัดมา

"สปริงเคลใช้ได้แะะ ดีจัง..."

"เอ๋?" อากิฮิเมะพูดตอบทันทีเมื่อได้ยินคำพูดที่ผมเผลอบ่นพึมพำสั้นๆไปอย่างไม่ได้คิดอะไร

"ท ทำไม... ถึงรู้เธอ....?"

"ปละ เปล่าหรอกๆ พอดีเห็นว่าดอกไม้ดูสดชื่นดีนะ ก็เลยคิดว่ามันคงทำงานได้ดีแน่ๆ...." ผมรีบพูดกลับเลื่อนไปเพียงเท่านั้น แล้วก็ปิดปากเงียบ เพราะผมเห็นว่าอยู่ๆอากิฮิเมะก็มีใบหน้าแจ่มใสขึ้นมา

"ชะ ใช่แล้วละ! ตั้งแต่เมื่อเช้า มันก็สดชื่นขึ้นมาเลยนะ ตรงนั้นนะ นาโกะจังโปรยเมล็ดไว้นานแล้วก็จริงแต่ก่อนหน้านี้ มันไม่ค่อยสดชื่นเท่าไร จันก็เลยเป็นห่วงมันมาตลอด.... อ๊ะ.." อากิฮิเมะที่พูดออกมาอย่างเต็มกำลัง ไม่หันไรก็หน้าแดงขึ้นมา

"เอ่อ ชะ ขอโทษ...."

"เอ๋? เอ่อ...." จะขอโทษเรื่องอะไรนะ ไม่เห็นเข้าใจเลย.... อากิฮิเมะพูด "คือ เอ่อ..." อย่างขาดๆหายๆ

แล้วก้มมองๆผม และในที่สุดก็กุมมือทั้งสองข้างแน่นขึ้นมาไว้ที่อก

"ทลี ทลีวานูกิ....คุณ"

"หืม"

"อะ เอ่อ.... เมื่อวาน ชะขอบคุณ.."

"เอ๋?"

"ที่ทลีวานูกิคงช่วยประกอบสปริงเคิลให้... ฉันดีใจมากๆเลยนะ" อากิฮิเมะพูดถึงเท่านั้น แล้วก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก ด้วยสีหน้าที่บอกได้ว่า เธอได้พูดสิ่งที่ก่อนหน้านี้อยากจะพูดออกมาเรียบร้อยแล้ว

"อ้อ.... ไม่หรอก เราก็ขอโทษเหมือนกัน ที่รีบกลับไปก่อนนะ"

"มะ ไม่ต้องหรอก ทลีวานูกิคงก็มีธุระนี่นา? มันช่วยไม่ได้นี่...คะ" อากิฮิเมะพูดเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร แล้วสายหัวพับๆ และพูดต่ออย่างขมขมด้วยเสียงยังกับยุงร้อง

"ที่สำคัญว่านั่นที่ทลีวานูกิคงเข้าชมรม... ฉันดีใจ..."

"เอ๋?"

"มะ ไม่มีอะไรค่ะ.... เอ่อ อ่า ฝากดูแลแปลงดอกไม้ฉันด้วยนะคะ" ผมคิดว่าอากิฮิเมะจะก้มหน้าลงเหมือนเคย แต่เธอกลับหมุนตัววิ่งไปทางเรือนกระจกอย่างรวดเร็ว ผมมองแผ่นหลังที่วิ่งจากไป แล้วก็มีความเข้าใจบางอย่างตกฟุบลงมาในหัว

อา จริงสิ เมื่อวาน ตอนที่เก็บหยาดแห่งดวงดาวอยู่ที่นี่ อากิฮิเมะดูลังเลไปครู่หนึ่งนี่นา ต้องเป็นเพราะเธอพยายามไม่เหยียบดอกไม้ที่ยาเอโนะดูแลอย่างใส่ใจแน่ๆ---

ผมก้มมองดอกไม้ที่เอนลู่สายไปตามลม แล้วมองข้ามไปทางเรือนกระจก ก็เห็นอากิฮิเมะคุยอยู่กับยาเอโนะ ยาเอโนะพูดอะไรบางอย่าง แล้วอากิฮิเมะก็ดูเหมือนจะยิ้มออกมาอย่างดีใจอากิฮิเมะ พุดกับยาเอโนะได้อย่างปกติสินะ ยิ่งกว่านั้น ยาเอโนะก็ดูเหมือนจะห่วงใยอากิฮิเมะมากเลย

ผมนึกถึงภาพยาเอโนะที่ยืนปกป้องอากิฮิเมะพลางจ้องผมเขม็งขึ้นมาได้ เธอแสดงความโกรธและสายตารุนแรงออกมาเลยทีเดียว แต่ว่า ตอนนี้ ใบหน้ายิ้มแย้มที่หันไปหาอากิฮิเมะนั้น ดูอบอุ่นมาก

'ดีจังเลยนะ สายสัมพันธ์ของสองคนนี้นะ...' ไม่รู้ทำไม ผมถึงไม่อาจจะสายตาจากท่าทางของพวกอากิฮิเมะได้ไปพักใหญ่ๆ

หลังจากนั้น หนึ่งเดือนก็ผ่านไปในช่วงพริบตาเดียว

'รู้สึกว่ ฝนทำท่าจะตกแล้วแฮะ...'

ตอนนี้เข้าสู่หน้าฝนแล้ว ผมขึ้นนั่งบนเรขีปีแล้วบินขึ้นๆลงๆผ่านเมืองที่ถูกปกคลุมไปด้วยเมฆครึ้มเต็มท้องฟ้าไป ตอนนี้ผมชินกับการเดินทางไปห้องของสุโมโมะขึ้นมามากแล้ว การขึ้นขี่หนังสือแล้วบินเนี่ย ตอนแรกก็ลำบากกับการคุมสมดุลอยู่นิดหน่อย แต่ตอนนี้ผมสามารถบินพริ้วผ่านท้องฟ้าไปตามใจชอบได้แล้ว

แต่ว่า ที่ผมยังไม่ชินก็คือ... 'ความแตกต่างของอากิฮิเมะที่บ้านกับที่โรงเรียน เป็นเพราะอะไรนะ...'

วันนั้น วันที่ผมโดนบังคับให้เข้าชมรมทำสวนอย่างเป็นทางการ ผมที่ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่าพอลงคืบมาถึงผมต้องกลายเป็นตุ๊กตาไปจริงๆ ได้มุ่งหน้าไปยังบ้านของอาากิฮิเมะอย่างสลดใจ

'ต้องใช้ชีวิตในร่างมนุษย์กับในร่างแกะไปสองแบบสักพักกันเหอะ... ทำจะเป็นวันคืนที่โหดหินแห่งๆ...' พอลอดผ่านหน้าต่างไปพร้อมกับถอนหายใจพลางคิดแบบนี้ไปด้วย ผมก็โดนอาากิฮิเมะร้อง "อ๊ะ ยูกิจัง!" แล้ววิ่งมากอดไม่ปล่อยทันทีโดยที่ผมไม่ทันได้ตั้งตัว

ดูเหมือนว่าอาากิฮิเมะจะเป็นห่วงผมที่พอดอนเข้าเธอก็ไม่เห็นแล้วมากทีเดียว และขณะที่แสดงความห่วงผมอยู่นั้น "ฉันคิดว่ายูกิจังจะต้องกลับมาแน่ๆ ก็เลยซื้อเสื้อผ้ามารับให้เพียบเลยละ....!" อาากิฮิเมะก็พูดออกมาอย่างดีใจ และยื่นถุงกระดาษใบใหญ่มาให้

จากนั้น เธอก็เอาชุดแฟนซีไซส์ตุ๊กตาออกมาจนหมดเกลี้ยง อันที่ดูเหมือนเสื้อคลุมกันเปื้อนสีเหลืองที่มีทิวลิปปักอยู่ก็ดี อันต่อมาที่เป็นลายดอกไม้และหัวใจที่พลั้วตามลมก็ดี อันที่มีจีบสีชมพูอยู่เต็มเป็นอุ้งเท้าก็มี ทั้งหมดทำให้ผมตัวสั่น

'น นี่จะให้เราใส่พวกนี้จันเหอะ...!'

"ข ขอโทษ! เรา ไม่สิ ผมนะ อยู่กับสุโมโมะตอนกลางวันไม่ได้นะ" ผมตะโกนออกไปอย่างไม่ได้ตั้งใจ คงเป็นเพราะว่าผมไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ทำให้สุโมโมะผิดหวังก็จริงอยู่ แต่เพราะอย่างนั้น ผมเลยเสี่ยงไม่ใส่เสื้อจีบสีชมพูหรือลายหัวใจ,ดอกไม้ได้สำเร็จ

"แต่ แต่ว่า ถ้าตอนนี้ได้สินะ? กลางคืนเราอยู่ด้วยกันได้เนอะ" แต่ผมก็แพ้ต่อรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความหวังของสุโมโมะ และเสี่ยงการใส่ชุดนอนลายวัวไม่ได้อยู่ดี

ก็เป็นแบบนี้แหละ อาากิฮิเมะเวลาที่ผมในร่างยูกิจังไปพบตอนกลางคืนนั้น เป็นเด็กสาวที่เต็มไปด้วยความร่าเริงอยู่ตลอดเวลา แต่ว่า...

'พอเจอในสภาพของทสึวานูกิ มาซาฮารุเมื่อไร ก็ต่างจากตอนนั้นจากหน้ามือเป็นหลังมือเลยนะ...' แม้แต่ตอนนี้ แค่นั่งหน้ามาเจอกัน อาากิฮิเมะก็หน้าแดงขึ้นมาแล้ว

ที่จริง ผมก็มาอยู่ชมรมเดียวกันตั้งหนึ่งเดือนแล้ว ผมคิดว่าเธอน่าจะเริ่มชินขึ้นมาบ้าง แต่ว่า... แค่มองอยู่ข้างๆที่ไร เธอก็กระสับกระส่าย กระวนกระวาย แล้วก็แทบจะไม่สบตาผมเลย เรื่องการพูดคุยแบบธรรมดาๆยิ่งยิ่งอีกยาวไกล

ในเร็ววัน นี้จะมีวันที่ผมพูดคุยกับอาากิฮิเมะอย่างปกติที่โรงเรียนมาถึงไหมนะ... ผมคิดแบบนี้ไปเรื่อย วันนี้ผมก็เข้าไปยังห้องของอาากิฮิเมะทางหน้าต่างเล็กๆเหมือนเดิม....

"สวัสดี.... หวาวา!?" ---- และผมก็ตัวแข็งโปกเป็นแผ่นไม้ไปเรียบร้อย

"อุกอีก.... อ๊ะ ยูกิจัง" ตรงกลางห้อง อาากิฮิเมะกำลังตื่นตะลึงตกตะกอยด้วยท่าแปลกๆอยู่ มินิสเกิร์ตที่เลื่อนหลุดลงมาครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็นแผ่นหลังราบเรียบชัดเจน บราสีครีมโผล่ออกมาจากใต้เสื้อที่โดนพับขึ้นไปจนถึงใต้รักแร้ ลายดอกไม้....! เอ้ย ไม่ใช่ๆ ไม่ใช่อย่างนั้น....!!

"สุ! ...สุ สุ สุสุ สุโม-----!?" อาากิฮิเมะกำลังเปลี่ยนชุดอยู่พอดี

"ยู ยูกิจัง, ช่วยด้วยย ตั้งแต่เมื่อก็แล้ว กระดุมมันติดนะ.... ฮือออ" อาากิฮิเมะเดินเซส่ายไปมาหาผมที่อยูในสภาพตื่นตกใจและโบกมือทั้งสองไปมาพันๆอยู่

"หะ หวaaaaa อย..อย่ามาทางนี้สิ!! ไปทางนู่น ทางนู่นน!"

"ทำไมล่ะ? อย่ามัวพูดอะไรไร้รูปแบบนี้ ช่วยฉันทีสิ ยูกิจัง แง~~" อากิฮิเมะที่แทบจะร้องไห้ตามผมมา ด้วยเสียงอ่อนหวานที่ไม่มีทางได้ฟังที่โรงเรียนอย่างแน่นอน

'ธ เธอ..... ทำไมนิสัยที่โรงเรียนกับที่บ้านมันถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้เล่า!..!'

"ยูกิจัง..... ้วย!" อากิฮิเมะที่เดินเตาะเตาะมาด้วยท่าแปลกๆ น่าตลก ในที่สุดก็ก็เกี่ยวขาตัวเองพันกันล้มลงมา เห็นสิ่งอื่นใด ดันล้มลงมาบนผมที่กำลังวิ่งพล่านอย่างรีบร้อนอยู่

"หวaaaa!?" โครม! แผละ! เป็นที่แน่นอนว่า ผลมาลงเอยที่ ผมโดนทับบ๊องอย่างน่าสงสารอยู่ระหว่างพื้นกับหน้าอกของสุโมโมะที่เห็นชุดชั้นในได้ชัดเจน....

"้วยยย ยูกิจัง ขอโทษนะ 'ไม่เป็นไรใช่ไหม!'"

"จ..จะ'ไม่เป็นไรได้!...."

'น หนัก...! หรือจะว่า อากิฮิเมะเนีย อย่างที่คิด...ไม่มีหน...หน้าอ..... แอ็ก' คำบ่นคนเดียวของผมที่ไม่อาจพูดออกไป สลายหายไปอย่างไม่สำคัญในช่องแคบนุ่มๆ กลืนหอมหวาน...

"ฝน ชักหนักขึ้นแล้วสิ ปิดหน้าต่างดีกว่าเนอะ" อากิฮิเมะกางแขนเปรียวบางออก แล้วปิดหน้าต่างบานพับคู่เข้ามา ในเวลานั้น เสียงฝนก็ไกลออกไป

"...แล้ว สุโมโมะ ชุดนั้น มาจากไหนเธอ?" ผมที่สงบใจลงได้ในที่สุด ก็ถามเรื่องที่สงสัยมาตั้งแต่เมื่อกี้ดู เพราะผมรู้สึกว่ามันพิชที่อากิฮิเมะใส่อย่างสุภาพๆ เล่นั้น แตกต่างกับที่มีขายอยู่ตามร้านต่างๆ แถวนั้น เสื้อสีชมพูอ่อนที่มีเส้นบางๆ ทออยู่ กระโปรงสีเหลืองครีม เอ... ที่เรียกว่ากระโปรงพลีทรีเปลา นะ? ดีไซน์มันต่างออกไปหน่อย จะเรียกว่าออกแนวอนาคต หรือจะเรียกว่าอะไรดีละ....

"อะ นี่เธอ? แหะๆ เป็นชุดที่ได้มาจากคุณแม่นะ" สุโมโมะพูดอย่างเต็มใจไปด้วยความดีใจ แล้วจับชายกระโปรงจีบขึ้นมาด้วยปลายนิ้ว

"คุณแม่นะนะ ตอนนี้ ทำงานอยู่ที่ต่างประเทศนะ แต่ว่า บางทีก็มีส่งของฝากหรืออย่างอื่นมาให้แบบนี้ด้วยละ"

"งี้เอง" จะว่าไปแล้ว เรายังไม่เคยเห็นคุณแม่ของสุโมโมะเลยนี่นา แต่คุณพ่อนี้ เห็นมาเรียกสุโมโมะไปทานข้าวเย็นหรืออาบน้ำบ้างเป็นบางที ผมคิดว่าเป็นเพราะเวลาไม่ค่อยตรงกัน แต่เข้าใจละ อยู่ต่างประเทศนี่เองเป็นอย่างนี้ คงเหงาแะสินะ อากิฮิเมะ

"คุณแม่บอกว่าชุดนี้ทำให้ฉันโดยเฉพาะเลยละ เหมาะกับฉันไหมนะ?"

"อ อืม ...เหมาะมากเลย" พูดจริงๆ นะ ผมคิดว่าโทนสีอันนุ่มนวลและอ่อนโยนเนี่ย เหมาะกับอากิฮิเมะมากๆ

"ฮุฮุ ขอขอบคุณนะ ฉันดีใจมากเลยละ!" รอยยิ้มที่ดูผ่อนคลายผุดขึ้นมาบนใบหน้าของอากิฮิเมะ แล้วเธอก็เอียงคอเล็กน้อยเป็นเชิงถาม

"นี่ ยูกิจัง ฉันใส่ชุดนี้ไปเก็บหยาดแห่งดวงดาวได้ไหม?"

"เอ?"

"พอใส่ชุดนี้แล้ว ฉันรู้สึกว่าจะพยายามได้มากกว่านี้นะ ขอร้องล่ะ... 'ไม่ได้เหรอ?' 'ไม่ได้เหรอ?... ถึงจะพูดจังก็นะ เรื่องเครื่องแต่งกายเนี่ย ผมว่าควรแล้วแต่ที่อาากิฮิเมะจะเลือกนะ

"เอ่อ ไม่ใช่ว่าไม่ได้หรอก....?" ดวงตาของอาากิฮิเมะส่องประกายแวววาว ผมเลยหายใจเอือกเตรียมรับมือ

"ขอบคุณนะ ยูกิจัง!"

"หาวหาวหาว หยุด หยุด....!" อย่างที่คิด ผมถูกกอดรัดแน่น และกึ่งเลยเผลอที่การดิ้นกระเสือกกระสนอยู่ในอ้อมกอดของอาากิฮิเมะ

สำหรับผมแล้ว สิ่งที่ทำให้ผมลำบากใจมากที่สุดก็คือ ไม่ว่าอาากิฮิเมะจะทำอะไร ก็ดูเหมือนจะอยากกอดผมแบบนี้อยู่ตลอดเวลา ถึงจะทำเรื่องแบบนี้ได้เพราะไม่รู้ว่าผมคือทสึวานุกิ มาซาฮารุกิเถอะ

'..เรื่องชุดนอนลายวัว หรือเรื่องชุดที่จะใส่ไปเก็บหยาดแห่งดวงดาวเนี่ย แล้วแต่อาากิฮิเมะก็ได้อยู่หรอก แต่ขอเถอะ แค่นี้เรื่องเดียวที่ไม่เอา....!' ตอนที่ผมหลบแสงๆ พยายามดิ้นตะเกียกตะกายผละหนือออกจากอ้อมแขนนุ่มนวลตัวเอง ก็มีแสงสว่างพรึบออกมาจากในห้อง ผมมองไปที่มือของอาากิฮิเมะที่กอดผมอยู่อย่างรวดเร็ว แหวนกำลังส่องแสง นี่คือ....

"สุโมโมะ หยาดแห่งดวงดาว!" อาากิฮิเมะพยักหน้าหงิกๆ แสงที่ออกมาจากแหวนนั้น ชัดตรงไปทางอีกฟากหนึ่งของผนัง

"ไปกันเถอะ ยูกิจัง!" พวกเราพยักหน้าเข้าหากันแล้วออกจากห้องไปทันที

ขณะที่เปิดประตูบ้านออกนั่นเอง เสียงฝนตกซำก็ดังเข้ามา

"ฮะ! ฝน ตกลงมาแล้วละ เดี่ยวชุดของคุณแม่จะเปียกเอา" อาากิฮิเมะรีบจับร่มขึ้นมา "ยูกิจัง วันนี้มาอยู่ตรงนี้นะ" แล้วเธอก็ยื่นมือออกมา

"เอ!?"

"ก็ถ้ายูกิจังมาเกาะไหล่เหมือนปกติ จะเปียกเอานะ? เดี่ยวฉันกอดไปให้จะได้ไม่เปียกไง" ตามที่พูด การที่ผมจะชี้หนังสือบินไปนั้นมันสะดุดตาเกินไป เพราะงั้น ที่ประจำของผมช่วงนี้ก็คือ บนไหล่ของอาากิฮิเมะนั้นเอง เอ่อ แต่ว่า ไหล่ยังพอได้ แต่จะกอดเลยนี่มัน...

"อะ ผมไม่เป็นไรหรอก" พอผมพูดปฏิเสธอย่างตะกุกตะกัก คิ้วของอาากิฮิเมะก็ขมวดเข้าหากัน

"ไม่ได้! ถ้าเกิดเป็นหวัดขึ้นมาจะทำไงล่ะ?"

"คือ แต่ว่า..."

"ไม่ได้!"

"อ....ครับ" ผมแพ้พลังของสุโมโมะ และก็พยักหน้าไปจนได้... อาากิฮิเมะตอนเวลาแบบนี้เนี่ย ค่อนข้างดืงดันพอควร และดูเหมือนว่าจะคัดค้านไม่ได้เลยแฮะ

"งั้นก็ ไปละนะ ยูกิจัง!" อาากิฮิเมะที่อุ้มผมขึ้นมากอดพร้อมกับหนังสือนั้น เดินออกจากประตูบ้าน แล้ววิ่งออกไปท่ามกลางสายฝนทันที

'หว่า.. ะ รู้สึกว่า จะอึดอัดน่ารำคาญใจยิ่งงี้ก็'ไม่รู้แฮะ' แะ แะ ผมได้ยินเสียงน้ำที่เท้าของอาากิฮิเมะ ทำให้เกิดขึ้น พลังหน้าก็แดงขึ้นมา

อาากิฮิเมะซึ่งไม่รู้ตัวจริงของยุกิจิโน้น กอดตัวผมอย่างแนบแน่นเพื่อกันไม่ให้ผมเปียกฝนเข้า เสียง หัวใจเต้นรัวของอาากิฮิเมะที่วิ่งอยู่นั้น ส่งผ่านมาถึงหลังผมโดยตรง อา... รีบๆถึงที่ที่หายาดแห่งดวงดาว อยู่ชะที่เถอะ...!

ทั้งๆที่ผมน่าจะเป็นตุ๊กตาแท้ๆ แต่ใจของผมกลับกระโดดเต้นตึกตักดังลั่นออกมาเสียได้...

ช่วงเวลาที่ยึดอัดและทรมานนั้นไม่ได้ดำเนินต่อไปนานมากนัก เพราะเรามาถึงที่หมายในเวลาไม่กี่ยาที่ อาากิฮิเมะลดความเร็วการวิ่งลงขณะที่พูดเบาๆออกมา

"สวนสาธารณะ? ที่นี้ หายาดแห่งดวงดาว....?" อาากิฮิเมะเงยหน้ามองเสาประตู่ที่ทำด้วยไม้ ตรงกลางของมันเป็นตัวอักษรที่เขียนว่า"สวนสาธารณะโฮชิโนะโมริ (ป่าแห่งดวงดาว)" ถูกสลักไว้อยู่

สวนสาธารณะโฮชิโนะโมรินั้น เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมือง โฮชิเงาโอกะ แห่งนี้ ที่มีลานโล่งเล็กๆซึ่งอยู่ในถนนเส้นเล็กๆที่คดไปคดมา ที่นี้มีต้นไม้ปลูกไว้มากมาย จึงมีคนที่มาเพื่อสนุกกับการเดินเล่นเป็นจำนวนมาก

แสงของแหวนอ่อนกำลังลงไปค่อนข้างมาก หลังจากที่มันกะพริบวิบๆ มันก็ดับฟุบไป

"อ๊ะ... ดับไปซะแล้ว" อาากิฮิเมะว่า

"หมายความว่าหายาดแห่งดวงดาวตกลงมาเรียบร้อยแล้วรีเป่านะ ยุกิจิ"

"ไม่รู้สิ... แต่ยังงี้ก็เถอะ ลองไปดูก่อนละกัน"

"นั่นสินะ" อาากิฮิเมะยำน้ากระเด็นแะๆขณะที่เข้าไปข้างในสวนสาธารณะ ข้างในสวนนั้นมีตึกเดียว ถึงจะมีไฟกลางคืนอยู่ข้างๆถนนสำหรับเดินเล่นเป็นจุดๆก็ตามเถอะ แต่ท่ามกลางฝนที่ทวีความรุนแรงขึ้นแล้ว รู้สึกว่ามันจะไม่ค่อยมีประโยชน์เท่าไรเลย

"ไปไหนกันแน่นะ... หายาดแห่งดวงดาวถูกดึงดูดโดยน้ำสินะ? แต่ วันนี้ฝนตกอย่างนี้..."

"สุโมโมะ นั้น" ผมดึงแขนเสื้ออาากิฮิเมะที่มองซ้ายมองขวาอยู่ แล้วชี้ไปทางขวา ตรงจุดที่ถนนเล็กๆสั้น ซึ่งต่อไปยังลานโล่งไม่ใหญ่นักกำลังส่องแสงลงๆอยู่

"ต้องเป็นแถวๆนั้นแน่ๆเลย"

"จริงด้วย.... ไปกันเถอะ!" แะๆ เสียงฝีเท้าดังขึ้นขณะที่เราเข้าไปใกล้ที่นั่น พอเรามองจากใกล้ๆดูสิ่งที่ส่องแสงอยู่คือแปลงดอกไฮเดรนเยียนั่นเอง ดอกไฮเดรนเยียนั้น ตอนนี้อยู่ในช่วงบานเต็มที่ของมันพอดี เหล่าดอกไม้กลมที่เต็มไปด้วยกลีบเล็กๆนั้น กำลังส่องแสงกะพริบลงๆเป็นเจ็ดสี

"หายาดแห่งดวงดาวอยู่ไหนกันนะ....?" อาากิฮิเมะยืนอยู่บนขอบแปลงดอกไม้ แล้วเขย่งมองเข้าไปยังสวนลึก

"เอ... ดูเหมือนว่ามันจะอยู่ลึกลงไปแปลงดอกไม้แน่ะ ตอนนี้นั้นไม่ขยับเลย ถ้าเข้าไปเลยก็อาจจะเก็บได้ละนะ"

"ฮืม"

"เออละ ถ้าจัน ยุกิจึงอยู่ตรงนั้นะ" อากิฮิเมะว่าอย่างนั้น แล้วพาผมไปที่มานัง ผมคิดสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น สงสัยอากิฮิเมะคงเป็นห่วงไม่ให้เราเปียกละมั่ง จากนั้นอากิฮิเมะก็เปลี่ยนแหวนเป็นคทา เธอไปยืนที่ขอบแปลงดอกไม้ และยึดแขนออกไปทางด้านในอย่างเต็มที่

"อืม รู้สึกว่าจะพอถึง..." ท่าทางของอากิฮิเมะไม่มั่นคงเอาเสียเลย จะเป็นอะไรไหมนะ เป็นห่วงยังงิไม่รู้สิ...

"ถ้าจันก็ เออละนะ พรุ... ว้าย!" ดูเหมือนว่าอากิฮิเมะจะเซตัวลงไปที่ผิวดินซึ่งกลายเป็นโคลนจากฝน อากิฮิเมะเสียหลักขณะที่กำลังร่ายคาถาอยู่

"สุโมโมะ!"

"ม..ไม่เป็นไร... อะ!?" อากิฮิเมะที่ยืนตั้งหลักใหม่อย่างพยายามนั้น หดตัวลงก็กอย่างตกใจ เพราะหยาดแห่งดวงดาวที่สงบอยู่จนถึงเมื่อกี้ อยู่ๆก็กระโดดจากแปลงดอกไม้ออกไปยังกลางสายฝน

"เอ... ทำไมอยู่ๆก็?" ผมอิงไปที่เดียว

"เพ..เพราะฉันหยุดคาถากลางคันรีปล่านะ..." อากิฮิเมะก็สั่นอย่างวิตกเช่นกัน

โชคดีที่หยาดแห่งดวงดาวไม่ได้ไปไหนไกลนัก มันกระโดดโลดเต้นหมุนไปมาราวกับว่ามันเจอกับอะไรบางอย่างอยู่ที่แถวๆทางออกไปยังกลางลานโล่ง และก็เริ่มกระโดดตึงไปมาบนท้องฟ้าอย่างปราดเปรี้ยว

อากิฮิเมะมองไล่ตามการเคลื่อนไหวนั้นอย่างว้าวุ่นใจ "เป็นอะไรไปนะ ถึงได้เคลื่อนไหวอย่างนี้ ก่อนหน้านี้เราก็ก็นั่งทำอะไรเลยไม่ใช่เหรอ?"

ถ้าจำไม่ผิด ตอนนั้น มันถูกดึงเข้าไปหาขั้วโค้งของน้ำ แล้วก็กระโดดจากกระแสน้ำหนึ่งไปอีกกระแสน้ำหนึ่งนี่นา ไม่ได้มีอย่างอื่นสักหน่อย ----อืม จากน้ำสู่น้ำ...? ผมคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็พยักหน้า "เข้าใจละ"

"ต้องเป็นเพราะฝนตกอยู่แน่นอนเลยละ ผมว่ามันคงบินไปมาจากเม็ดฝนหนึ่งไปอีกเม็ดฝนแน่ๆ"

"อะ จันเหรอ! เพราะอย่างนั้น มันถึงได้กระเด็นไปในท้องฟ้าอย่างนี้เอง" แต่ว่า ทำจะไม่ดีแฮะ ตอนนี้ฝนน่าจะตกอยู่ทั่วเมืองโซซิงาโอกะ ถ้ามันผ่านเม็ดฝนไปแล้วก็ จะไม่รู้เลยว่ามันจะบินไปไกลเมื่อไร อากิฮิเมะก็ดูเหมือนจะรู้สึกตัวถึงเรื่องนั้นเหมือนกัน

"ถ้าไม่รีบเก็บมาให้ได้ละก็....!" เธอเริ่มวิ่งไปทางหยาดแห่งดวงดาว ผมรีบร้องบอก

"สุโมโมะ ระวังพื้นด้วย!"

"อ..อืม ไม่เป็นไรหรอก!" ผมได้แต่เฝ้ามองดูอากิฮิเมะที่ร้องตอบกลับมาและวิ่งไล่ตามไปอย่างเป็นกังวล

--- หลังจากนั้น ก็เป็นช่วงเวลาที่ผมหายใจได้ไม่ทั่วท้องไปพักหนึ่ง อากิฮิเมะวิ่งไล่ตามหยาดแห่งดวงดาวอย่างไม่คิดชีวิต แต่ว่า หยาดที่ลอยระบำอยู่บนท้องฟ้านั้น มีการเคลื่อนไหวที่เร็วทีเดียว มันหลบคทาอย่างพลั้วไหว รวากับว่ามันอ่านการเคลื่อนไหวออกเสียอย่างไรอย่างนั้น มันกระโดดหมุนวนไปทั่วอย่างตามใจชอบภายในลานโล่ง

"นี่แน่ะ! อะ รอดี๋ยวลี!" อากิฮิเมะวิ่ง สะบัดคทา หยาดแห่งดวงดาวลอยล่องหลบ เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

"นี่แน่ะ!! อ้าว อีกแล้ว ทำไม...." หยาดแห่งดวงดาวหลอกล่อากิฮิเมะจนสับสน รวากับว่ามันมีความคิดอย่างไรอย่างนั้น อากิฮิเมะวิ่งไล่หยาดแห่งดวงดาวอย่างไม่คิดชีวิตไปบนพื้นดินที่ลื่นง่ายเนื่องจากฝนขณะที่ทำท่าจะล้มลงไปนับไม่ถ้วนครั้ง...

'อา.. อากิฮิเมะ....' ผมได้แต่มองการกระทำของอากิฮิเมะอย่างกระสับกระส่าย ทั้งๆที่อากิฮิเมะพยายามเพื่อผมขนาดนี้แท้ๆ แต่ผมกลับไม่สามารถทำอะไรได้เลย

การวิ่งไปมาท่ามกลางสายฝนเช่นนี้ ทำให้ของอย่างร่มไม่มีความหมายอีกต่อไป อากิฮิเมะเปียกโชกไปทั้งตัวแล้ว ทั้งๆที่เธอออกจะยินดีกับ "ชุดที่คุณแม่ให้" มากแท้ๆ

"สุ สุโมโมะ... พอแล้วละ วันนี้เลิกแค่นี้เถอะ" กว่าผมจะรู้ตัว ก็พูดออกไปเช่นนั้นแล้ว แต่ว่า อากิฮิเมะกับสายหัวอย่างไม่เห็นด้วย

"ไม่ได้หรอก! ในที่สุด ในที่สุดมันก็ตกลงมาแล้วนี่ ยิ่งไงก็ต้องเก็บมาให้ได้"

"สุโมโมะ"

"ฉันจะพยายาม ... จะพยายามเก็บให้ได้" อากิฮิเมะพูดด้วยน้ำเสียงที่ดูเหมือนจะร้องไห้ออกมา แล้ววิ่งไล่ตามหยาดแห่งดวงดาวอย่างสุดชีวิต แต่ทว่า คทาที่อากิฮิเมะเหวี่ยงไปนั้น ล้วนแล้วแต่คว้าได้เพียงอากาศอันว่างเปล่าทุกครั้ง ทั้งรองเท้า ทั้งกระโปรง ไม่ว่าตรงไหนก็เปียกโชกไปหมด ทั้งๆที่เธอพยายามอย่างสุดกำลังอยู่แบบนี้...

'ว่าแล้วเชียว ถ้าปล่อยไว้มากกว่านี้ล่ะก็.... เอ๋?' ตอนนั้นเอง ผมก็ได้ยินเสียงย่ำน้ำจนกระเด็นมาจากที่โน้สีกแห่ง

"...เอ๊ะ?" จากนั้นผมก็ได้ยินเสียงคนพูดดังตามมา ผมกับอากิฮิเมะตัวแข็งทื่อทันที

แยละสิ โดนใครเห็นเข้าซะแล้วเหรอ!? ไม่คิดเลยว่าจะมีคนมาสวณสาธารณะตอนฝนตกอย่างนี้... เสียงย่ำเท้าดังแฉะๆดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ และ...

"---สุโมโมะ?"

"เอ๋!?" เสียงเรียกชื่อของอากิฮิเมะดังขึ้น ผมแทบจะกระโดดเต็งทีเดียว คนที่ปรากฏตัวอยู่ข้างใต้โคมไฟสีขาวสลัวๆในลานโล่งที่ถูกปกคลุมด้วยสายฝนนั่นคือ....

'ยะ ยาเอโนะ....!?' คนที่ยืนอยู่ตรงนั้นคือ ยาเอโนะ นาเดชิโกะ ที่กำร่มไว้ในมือ ผมดำทียาวไปถึงเอว ดวงตาที่ดูเย็นสงบ เป็นยาเอโนะไม่ผิดแน่นอน แต่ที่สำคัญกว่านั้น ทำไมยาเอโนะถึงอยู่ที่นี่ได้....!

"ใช่สุโมโมะอย่างที่คิดจริงๆด้วย ทำอะไรอยู่เหรอ? กลางสายฝนอย่างนี้...." ยาเอโนะตั้งท่าจะเดินเข้ามาด้วยใบหน้าที่ตกใจ

"นะ..นาโกะจัง...!?" ตอนนั้นเอง หยาดแห่งดวงดาวก็เคลื่อนไหวไปทั่ว รวากับว่าจะอาศัยจังหวะที่อากิฮิเมะไม่ระวังตัว ก่อนหน้านั้น มันเพียงแค่กระโดดไปมาอย่างค่อยๆทีละนิด แต่อยู่ๆมันก็พุ่งตรงขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วมุ่งเข้าหาตรงที่ยาเอโนะยืนอยู่อย่างพอดี

"นาโกะจัง!!"

"...!!" ยาเอโนะตอบสนองอย่างว่องไว ตอนที่ผมคิดว่าเธอจะหลบมองจุดแสงที่พุ่งมาหาตนงั้นเอง เธอก็หุบร่มที่กางพาดบ่าอยู่ แล้วฟันเฉียงลงมาด้วยท่าทางที่เฉียบคม

"ไม่จริงน่า!" ผมตะโกนออกไป หยาดแห่งดวงดาวถูกบีบออกอย่างงดงามโดยร่มของยาเอโนะ และกระเด็นไปทางอื่น คราวนี้นั้นไปทางที่อาากิฮิเมะยืนอยู่...!

"สุโมโมะ ไปทางนั้นแล้ว!"

"อืม! คร..คราวนี้ฉันจะร้ายให้ดีเลยล่ะ..." เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน แต่ดูเหมือนว่าอาากิฮิเมะจะได้สติแบบทันหวดหวิดพอดี เธอรีบปล่อยร่มลงพื้น แล้วเหวี่ยงคทาเล็งไปตามทางวิ่งของแสงที่เคลื่อนที่อยู่ในความมืด

"พรุๆ ลาดี!"

แสงเจิดจ้าถูกปล่อยออกมาพร้อมกับคาถา ปัก เสียงร่มของอาากิฮิเมะตกลงพื้นดังขึ้น แสงนั้นถูกรวมตัวเข้ามาในทันที และ... ที่ปลายคทาซึ่งอาากิฮิเมะจับไว้นั้น ก็มีแสงเล็กๆมารวมอยู่โดยสิ้นไปมาเล็กน้อย

"ได้แล้ว..." อาากิฮิเมะร้องขึ้นมาอย่างดีใจ แล้วรีบย้ายแสงนั้นลงไปยังขวดแก้วใบเล็กที่เอามาด้วย จาก

นั่นก็ปิดฝาลงแน่น แล้วเธอก็หันมามองผมด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

"ยูกิจัง ได้แล้วละ! เราเก็บหยาดอันที่สองมาได้แล้วนะ!"

"อ...ฮืม ขอขอบคุณ" แต่ว่า.... ผมกลอกตาไปมา

"นึกว่าครั้งนี้จะไม่ได้แล้วเชียว ดีจังที่เก็บมาได้..."

"ดีจังนะ สุโมโมะ" ยาเอโนะยิ้มให้

"ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไปละก็.... เอ้" ตอนนั้นเอง ที่ดูเหมือนว่าอาากิฮิเมะจะ निकออกมามีใครอยู่ข้างหลังในที่สุด ก็ก ก็ก ก็ก อาากิฮิเมะหันไปมองด้านหลังด้วยท่าทางแข็งๆ รวากับหุ่นยนต์ที่น้ำมันหมด ยาเอโนะยิ้มแป้นให้และมองอาากิฮิเมะอย่างเปรมปรีดี อาากิฮิเมะหน้าซีดเผือดวูบ

"นะ นาโกะจัง อะ เอ่อ..." ยูกิจัง ทำใจดี ทำใจดีละ!? อาากิฮิเมะมองผมด้วยสายตาอย่างนั้น แต่ผมเองก็ไม่ว่าจะทำยังไงเหมือนกัน

'เราก็เรียกอาากิฮิเมะไปซะเต็มเสียงเลยนี่นา...' ถ้าจะให้อธิบายเหตุผลที่มากัดแกว่งคทาไปมาในสวนสาธารณะตอนฝนตกละก็ เอาเถอะ ถึงจะลำบากใช้เลนก็เถอะ แต่อาจจะพอบิดหันเหไปเรื่องอื่นได้ แต่ว่า เรื่องอย่าง แสงที่บินไปมา, ตึกดาที่พูดได้ เนี่ย คงจะหาข้อแก้ตัวไม่ได้แน่ๆ....! ต้องโดนซักถามไม่มีผิดแน่นอน ผมคิดว่าอย่างนั้น

---แต่ทว่า

ยาเอโนะยกแขนขึ้นอย่างรวดเร็ว เธอกางร่มที่ถืออยู่ในมือให้อาากิฮิเมะ แล้วใช้มืออีกข้างหนึ่ง ค่อยๆแตะลงที่ขาของอาากิฮิเมะ

"สุโมโมะ เปียกโชกเลย"

"เอ้..." ยาเอโนะยังคงมีรอยยิ้มอย่างเหมือนเคยให้กับอาากิฮิเมะที่เงยขึ้นมองอย่างประหลาดใจ

"ถ้าปล่อยไว้อย่างนี้ จะเป็นหวัดเอานะ มาบ้านฉันก่อนไหม? จะได้เอาเสื้อผ้าให้เปลี่ยน"

---เนอะ?

เสียงที่พูดออกมาเช่นนั้น เต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจเพียงอย่างเดียว

----สุดท้าย ยาเอโนะก็ไม่ได้ถามอะไรสักคำ

พอมาถึงบ้านที่สร้างในแบบญี่ปุ่นแท้ๆแล้ว ยาเอโนะก็ต้มน้ำร้อนให้อาากิฮิเมะในทันที เธอเตรียมเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยน และพับชุดของอาากิฮิเมะที่เปียกฝนอย่างเรียบร้อย สุดท้าย เธอก็ขอบคุณแม่ให้ขับรถพาเรามาส่งถึงบ้านให้ โดยบอกว่า "ตอนนี้ก็มืดแล้ว..."

"งั้นก็ สุโมโมะ วันนี้ทำตัวให้อุ่น แล้วรีบๆนอนจะดีกว่านะ" ท้ายสุด เธอก็ทิ้งไว้เพียงคำพูดอันอ่อนโยน

อาากิฮิเมะนั้น มีท่าทางหดหู่มาตลอดตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว

"ชุด.... ต้องรีบซักแล้วสิ" เธอพูดหลังจากที่วางผมและหยาดแห่งดวงดาวที่เพิ่งได้มาใหม่ลงบนโต๊ะที่

ห้องของตัวเอง แล้วเธอก็เดินอย่างไร้เรี่ยวแรงลงไปยังชั้นหนึ่ง ในที่สุด เมื่อเธอกลับมาแล้ว เธอก็คลานป็นขึ้นเตียง และเอาหน้าซุกลงในหมอนข้างอันใหญ่อยู่ตลอด

'เรา... จะทำยังไงดีล่ะ...' ผมอยากพูดอะไรสักอย่างออกไป แต่ดูท่าจะไม่มีประโยชน์อะไรสักนิดต่ออาากิฮิเมะในตอนนี ก็เป็นอันว่า ผมได้แต่นั่งเงยบ่าอยู่บนโต๊ะ และมองอาากิฮิเมะอย่างพะวงใจ

"โดนเห็น... ตอนที่เก็บหยาดแห่งดวงดาว... ชะแล้วสินะ" ตอนที่ได้อินคำพูดนี้ ก็ผ่านไปเกินกว่าสิบนาทิจากที่เธอกลับเข้าห้องมาแล้ว

"...ฮือ" ผมได้แต่พูดตอบกลับไปเช่นนี้ อาากิฮิเมะกอดหมอนข้างแน่นขึ้นอีก

"...นาโกะจังนะนะ เป็นเพื่อนคนสำคัญ สำคัญที่สุดของฉันนะ" ผมเกือบจะหลุดปากพูดว่ารู้แล้วออกไป

"ชุดของคุณแม่..."

"อ ฮือ?"

"เมื่อไหร่ ฉันเห็นชุดตอนก่อนจะเอาเข้าเครื่องซักผ้าล่ะ ฉันเลยพูดไปว่าถ้าคราบโคลนที่กระเด็นมาติดแน่นก็คงแย่นะ... หลังจากนั้น นาโกะจังก็ซักตรงกระโปรงให้สะอาดเอี่ยมเลย"

"... อืม" ผมก็เห็นเหมือนกัน พออาากิฮิเมะเข้าห้องอาบน้ำ ยาเอโนะก็รีบหยิบชุดที่อาากิฮิเมะถอดออกขึ้นมา แล้วเข้าไปที่อ่างล้างมือ ผมที่ถูกวางไว้ที่ชั้นใกล้ๆห้องอาบน้ำเลยเงยหูฟังดูว่ายาเอโนะคิดจะทำอะไร แค่นี้ก็มีความเสี่ยงน้ำไหลจากก๊อกน้ำดังขึ้น และผมก็ได้ยินเสียงเธอพูดกับตัวเอง

---ค่อยยังชั่ว เป็นแบบนี้ ถ้าซักดีก็คงจะไม่เป็นคราบ

เป็นเสียงที่เต็มไปด้วยความดีใจ ราวกับว่าเป็นเรื่องของตัวเองเลยทีเดียว

ในที่สุดอาากิฮิเมะก็เงยหน้าขึ้นจากหมอนข้าง แล้วมองผมอย่างหวังเป็นที่พึ่งด้วยตาแดงก่ำ

"ยูกิจัง ตอนที่เก็บหยาดแห่งดวงดาวนะ... ยังไงก็ห้ามให้ใครเห็น... จริงๆสินะ?"

"อ..อืม"

"แล้ว ถ้าโดนเห็นเข้าล่ะ จะเป็นยังไงเธอ? นาโกะจังจะเป็นยังไงเธอ?" ผมถูกถามด้วยเสียงที่สั่นเครือ คำพูดขึ้นมาจากแน่นอยู่ในปาก แต่จะปิดไว้ก็คงไม่ได้...

"ดูเหมือนว่า... จะต้องลบความทรงจำเกี่ยวกับหยาดแห่งดวงดาวออกนะ" วันแรกที่ผมกลายเป็นแกะไป อาจารย์คิซารากิบอกผมเรื่องข้อระวังจำนวนมาก หนึ่งในนั้น อาจารย์ก็บอกอย่างนี้นี่

---เข้าใจนะ ทสึวานุกิคง ตามกฎของฟิคุราเล่ ขณะที่เก็บหยาดแห่งดวงดาวนะ ต้องพยายามไม่ให้โดนเห็นโดยมนุษย์ของโลกนี้นะ

---แต่หากสมมติว่าโดนเห็นเข้าล่ะก็ เธอต้องลบความทรงจำของมนุษย์คนนั้นทิ้งเสีย จำไว้ให้ดีล่ะ...

"ผมฟังมาว่าหากดีหัวเบาๆด้วยคทาภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงล่ะก็ ความทรงจำเกี่ยวกับเวทมนตร์จะหายไปนะ อ้อ ที่ว่าดีเบาๆนะ เบาทจริงนะ ได้อินว่าแค่เคาะเบาๆดังปิ๊งก็ได้แล้วล่ะ..นะ" เสียงตอนท้ายผมเบาลง เพราะอาากิฮิเมะก้มหน้าจกลงไปอีกครั่ง

"...สุโมโมะ"

"ฉัน ไม่อยากลบ..."

"ตะ แต่ว่า ที่ว่าความทรงจำจะหายไปนะ มีแค่ส่วนที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์เท่านั้นเองนะ ไม่ใช่จะลืมเรื่องของสุโมมะ หรือเรื่องอื่นๆสักหน่อย..."

"อือ... แต่ ถ้าทำอย่างนั้นแล้ว เรื่องที่นาโกะจิ้งชักชุดให้ฉันก็จะหายไปด้วยใช่ไหมล่ะ? ก็ชุดนั้นฉันใส่ตอนใช้เวทอยู่นี่นา"

"น..นั่นมันก็...." บางที อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้.... ผมก็คิดเช่นเดียวกัน หากมีความทรงจำแค่ช่วงระหว่างนั้นคือ ได้เจอเพื่อนที่สวนสาธารณะ แล้วเพื่อนคนนั้นเบียดผมก็เลยพาไปส่งที่บ้านให้ เพียงเท่านั้นละก็ มันจะผิดธรรมชาติเกินไป ดังนั้น ความทรงจำคงต้องหายไปหมดไม่มีผิดแน่ๆ

"ทำไงดี.... ยูกิจ... ฮึก" น้ำตาขึ้นมากลอบบาดตาของอาากิฮิเมะ

"พอคิดว่าต้องลบกระทั่งความรู้สึกอันอ่อนโยนของนาโกะจิ้งขึ้นมา ฉันก็...." ผมทำได้แต่มองดูน้ำตาที่ร่วงหยดผลอยๆ ลงมาเท่านั้น....

"เข้าใจล่ะ..." อาจารย์คิซารางิที่ฟังเรื่องที่ผมเล่าจนจบนั้น พุดออกมาด้วยหน้าตาที่ดูสุขุมสงบอย่างที่ปกติไม่ค่อยเป็น

ตอนนี้คือหลังเลิกเรียนของวันถัดมา ผมซึ่งเข้ามายังห้องอาจารย์โดยพลการทันทีที่คาบเรียนจบลงนั้น ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนอย่างน้ำไหลไฟดับให้อาจารย์คิซารางิฟัง ด้วยความคิดที่หวังฟังอาจารย์เป็นฟางเส้นสุดท้าย

'อาากิฮิเมะ.... วันนี้ทั้งวันดูไม่สดชื่นเลย' วันนี้ไม่มีกิจกรรมของชมรมทำสวน ตอนเลิกเรียน เธอจึงกลับไปพร้อมกับยาเอโนะสองคน แต่ผมไม่ได้รู้สึกไปเองแน่นอนว่าแผ่นหลังนั้นดูเศร้าหมองอย่างถึงที่สุด

ยาเอโนะยังคงเฝ้ามองอาากิฮิเมะอยู่ตลอดเหมือนอย่างเคย ภาพที่น่าจะทำให้หัวใจอบอุ่นนั้น เฉพาะวันนี้ กลับดูเศร้าสร้อยอย่างที่ไม่ควรจะเป็น...

"อาจารย์ ถ้าโดนเห็นตอนที่กำลังเก็บหยาดแห่งดวงดาวล่ะก็ ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องลบความทรงจำอย่างนั้นเหวอครับ"

"มันก็เป็นอย่างนั้นล่ะนะ" อาจารย์คิซารางิที่มองผมซึ่งคอดกอยู่ ผอนปรนสายตาให้อ่อนโยนลง

"ไม่อยากลบสินะ"

"อาากิฮิเมะเขา..."

"หืม?"

"โดนฝนจนเปียก ยาเอโนะเลยพาไปที่บ้านให้ แล้วก็ให้อาบน้ำ ให้ยืมเสื้อผ้า โดยที่ไม่ถามอะไรทั้งสิ้นครับ เพราะอย่างนั้น อาากิฮิเมะเลยบอกว่า ถ้าลบความทรงจำไป แล้วแม้แต่หัวใจอันอ่อนโยนของยาเอโนะก็หายไปด้วยแบบนี้...."

"อาากิฮิเมะซังพูดงั้นเหวอ สมกับเป็นอาากิฮิเมะซังจริงๆนะ" อาจารย์พนมลมหายใจเบาๆ แล้วพิงกายลงบนพนักเก้าอี้

"...ที่จริงนะ มันก็มีข้อยกเว้นอยู่หรอก"

"เอ"

"โดยพื้นฐานนะ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับฟิสิกส์ ต้องปิดไว้เป็นความลับ ห้ามให้มนุษย์ของโลกนี้รู้เข้าเด็ดขาด แต่ว่า... หากใช้วิธีหนึ่ง จะสามารถยอมให้คนอื่น เพียงแค่คนเดียว รู้ความลับนั้นได้ คนที่ไว้นี้เชื่อใจกันได้จากใจจริง เพียงแค่คนเดียวเท่านั้นนะ"

"อะไรกัน มีอย่างนี้ที่รีบบอกก่อนสิครับ!" คนที่ไว้นี้เชื่อใจกันได้จากใจจริง? อากิฮิเมะกับยาเอโนะก็เหมาะสมเลยนี่นา

"แต่ว่า อากิฮิเมะซึ่งในตอนนี้จะใช้คาถานั้นได้รีเปล่านะ... มีเรชิปีอยู่ไหม?"

"อ่า, ครับ" ผมเอาหนังสือสีแดงออกจากกระเป๋าแล้วยื่นให้ อาจารย์ศิขารางิพลิกเปิดมันผ่านๆ แล้วพูดต่อ

"สิ่งที่เรียกว่าเรชิปีนี่นะ ตอนแรกมันเป็นสีขาวโพลน รู้ไหม แต่เมื่อมนุษย์ผู้ใช้เรเดิลมีหัวใจอันเข้มแข็งสำหรับคาถานั้นๆ แล้วก็อยู่ในสถานการณ์ที่เหมาะสมแล้ว คาถาใหม่จะปรากฏเพิ่มขึ้นมาทีละน้อยๆนะ"

"เป็นอย่างนั้นหรือครับ..." ที่จริง ผมคิดว่ามันมีแต่หน้าขาวว่างๆด้วยซ้ำ

"หากจิตใจอ่อนแอ หรือหากอ่อนประสบการณ์ในฐานะของสปีเนียเกินไประยะก็ คาถาจะไม่เพิ่มขึ้น และ สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ หากคาถานั้นไม่ได้รับการบันทึกลงไปยังเรชิปีแล้ว สปีเนียก็จะยังไม่สามารถใช้คาถานั้นได้" อาจารย์ศิขารางิเปิดหนังสือให้ผมดู

"ตอนนี้ คาถาที่ถูกบันทึกลงบนหนังสือเล่มนี้ มีแค่ 'คาถาแห่งการแยกจาก' ที่ใช้จับหยาดแห่งดวงดาวเท่านั้นสินะ" เอ... ถ้าอย่างนั้น ก็หมายความว่า....?

"---สรุปคือไม่ได้จริงๆนี่หรือครับ...." คอผมพับตกลงมา ผมไม่คิดว่าอากิฮิเมะที่กำลังหดหู่อย่างหนักในตอนนี จะมีใจเข้มแข็งพอที่จะทำให้คาถาใหม่คาถานั้นปรากฏออกมาได้หรอก

"อืม เรื่องนั้นจะเป็นยังไงน้า~" อาจารย์พูดออกมาขณะที่ทำผมใจห่อเหี่ยวอยู่

"หมายความว่าไงหรือครับ?" ผมลองถามกลับเพราะคิดว่าคงมีวิธีอะไรสักอย่างนอกเหนือจากนี้ แต่อาจารย์ก็มีแต่รอยยิ้มอันน่าเคลงใจผุดขึ้นมาบนใบหน้าเท่านั้น

"ดีจังนะ ที่วันนี้ฝนไม่ตก" ฉันเดินอยู่บนทางเดินกลับบ้านพร้อมกับนาโกะจัง พอเธอพูดมาอย่างอ่อนโยน ฉันก็พยักหน้านิดๆตอบ "อ..อืม..."

ฉันคร่ำหมองหดหู่มาตั้งแต่เช้าแล้ว ทั้งที่ฉันเข้าใจว่านาโกะจังเป็นกังวลให้ฉัน แต่ฉันกลับไม่อาจคืนรอยยิ้มกลับไปได้แม้แต่รอยเดียว

....นาโกะจังไม่ถามอะไรเกี่ยวกับเรื่องเมื่อวานสักนิด เธอคงคิดเป็นห่วงฉันที่กำลังลำบากใจอยู่ และทำเป็นว่าไม่เห็นอะไรเลยให้เพื่อฉัน

เธอให้ความสำคัญกับฉันมาตลอดตั้งแต่ยังเล็กๆ นาโกะจังที่ฉันชอบ ที่ฉันชอบที่สุด พอฉันคิดว่ายังไ้ก็ต้องลบความรู้สึกของนาโกะจังคนนี้แล้ว ไม่ว่าอย่างไรฉันก็สร้างรอยยิ้มขึ้นมาไม่ได้เลย

แกรกๆ นาโกะจิงจุ้งจกรยานไปพลงยืมอย่างอ่อนโยน

"จริงสิ ไปแวะ 'โลม'ไลท์' กันไหม? โคอิว่าอืบอกมาว่าของหวานเมนูใหม่เสร็จแล้วนะ" 'โลม'ไลท์ คือร้านกาแฟแบบญี่ปุ่นซึ่งทางบ้านของโคอิว่าอืซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นเปิดอยู่ บางครั้ง ในวันที่ไม่มีกิจกรรมชมรมอย่างนี้ เราก็มีไปแวะบ้างเหมือนกัน

"อันที่ใสครีมกับโรยผงชาเขียว... เรียกว่าอะไรน่า... เป็นชื่อที่สุโมโมะน่าจะชอบเลยละ"

"...นาโกะจิง"

"อ๊ะ ถ้าวันนี้ไม่สะดวก ไว้คราวหน้าค่อยไปดีไหม?"

"นาโกะจิง..." น้ำตาฉันทะพจะไหลออกมาด้วยเสียงอันอ่อนนุ่่น

ยุกิจุ้งพูดไว้ ว่าการเก็บหยาดแห่งดวงดาวนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องเป็นความลับ นั่นคือกฎของดินแดนตุ๊กตา และดูเหมือนว่า ถ้ารักษากฎข้อนั้นไว้ไม่ได้ ยุกิจุ้งจะลำบากมากเลย

เพราะอย่างนั้น ฉันทะพพูดไม่ออก พูดอะไรไม่ออกสักอย่าง แต่ว่า แต่ว่า...

"ฉันทะพ... นาโกะจิง..."

"สุโมโมะ" นาโกะจิงหยุดยั้ง

"เรื่องที่ไม่อยากพูดนะ ไม่ต้องพูดก็ได้นะ"

"...แต่ ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป ฉันทะพจะทำเรื่องร้ายแรงต่อนาโกะจิง...."

"สุโมโมะ" เสียงนั้นดังก้องราวกับจะเสียดแทงผ่านเข้าไปถึงกันบั้งของจิตใจ ฉันทะพเงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นนาโกะจิงยิ้มอย่างนุ่มนวลอยู่

"ฉันทะพนะ ชอบสุโมโมะที่พยายามอย่างสุดกำลังอยู่เสมอ สุโมโมะตั้งใจจะคิดอะไร ตั้งใจจะทำอะไรก็ตาม หากเป็นสิ่งที่สุโมโมะทำแล้ว ฉันทะพก็เชื่อได้ และให้อภัยได้" นาโกะจิงหยุดจกรยาน ก็ก แล้วค่อยๆ ใช้สองมือกุมมือของฉันทะพไว้ ความอบอุ่นอันอ่อนโยนแผ่ไหลเข้ามาจากปลายนิ้วสู่ภายในร่างกายของฉันทะพ

"เพราะฉะนั้น ไม่ต้องพูดอะไรหรอก ถ้ามีเรื่องที่จะต้องทำ ก็ทำเถอะ ไม่เป็นไรหรอก แต่ขอแค่ยืมให้ฉันทะพ ฉันทะพก็ตั้งใจมากแล้วเพราะฉันทะพชอบรอยยิ้มของสุโมโมะมากๆ"

"ฉันทะพก็...เหมือนกัน" ฉันทะพร้อนผ่าวพองขึ้นมาด้วยน้ำตา

"ฉันทะพก็ชอบนาโกะจิง ชอบ มาก...." ที่ฉันทะพพูดออกมานี้ก็เต็มความสามารถแล้ว ขณะที่น้ำตาร่วงหยดผลอยลงมา ฉันทะพพยายามยิ้มอย่างเต็มที่ นาโกะจิงหรีดตาลงอย่างทำทางดีใจ และพยักหน้า "รู้แล้วละ"

พวกเรายืนนิ่งอยู่กับที่เป็นเวลาครู่ใหญ่ๆ ณ มุมหนึ่งของทางเดินไปกลับโรงเรียนซึ่งเริ่มถูกย้อมเป็นสีส้ม ด้วยมือที่กุมไว้ซึ่งกันและกัน

----กลางคืนมาเยือนแล้ว

ผมที่กลายร่างเป็นแกะอย่างเคย เดินทางมุ่งหน้าไปยังบ้านของอาากิฮิเมะอย่างสลดใจ

'หนักใจจริงๆ... อาากิฮิเมะคงจะหุดหุดสุดๆอยู่ตลอดแน่ๆละมัง...' ลมหายใจถูกพ่นออกมาตามธรรมชาติ ในอีกไม่กี่ชั่วโมงนี้ อาากิฮิเมะจะต้องลบความทรงจำของยาเอโนะออก ทั้งที่เรื่องนั้น สำหรับอาากิฮิเมะ แล้ว ต้องเป็นเรื่องที่ขมขื่นทรมานราวกับว่าใจจะแตกเป็นเสี่ยงๆแท้ๆ....

พอผมคิดว่าจะให้ทำเรื่องอย่างนั้นจริงหรือ ถึงจะเป็นตอนนี้อย่างไร ผมก็ยังสั่นอยู่ แต่ว่า อาจารย์คิซารากิบอกว่าการนี้เป็นกฎที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้เด็ดขาด

'....กรอด เราควรทำยังไงดี' ผมลอดผ่านหน้าต่างที่ชินตาอย่างกว้างเช โดยที่ยังไม่มีคำตอบใดๆ

"ยุกิจัง!" เสียงดังดังขึ้น ผมสะดุ้งโหยง แล้วเห็นอาากิฮิเมะรีบพรวดเข้ามาราวกับจะกระโดดลอยมาที่เดียว

"ยุกิจัง คือว่านะ ฉันมีเรื่องปรึกษาอะ" ใบหน้าตอนที่พูดออกมานั้นดูตื่นเต้นมาก ไม่รู้ทำไม

....เอ? ไม่ค่อยหุดหุดขึ้นหรืออะ....?

"เรื่องเมื่อก่อนนะ เราโดนเห็นตอนที่เก็บหยาดแห่งดวงดาวเข้าแล้ว เลยต้องลบความทรงจำสินะ?"

"อ อืม..." อาากิฮิเมะซึ่งมองผมที่พยักหน้าอย่างไ้เร็วแรง หลับตาแน่นลงแค่ชั่วขณะเดียว และพูดอย่างเข้มแข็ง

"แต่ฉัน ยังไงก็ไม่อยากลบจริงๆนะ ฉันไม่อยากลบความทรงจำของนาโกะจัง....!"

".....เอ?"

"ก็ ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลยนี่นา นาโกะจังบอกว่าชอบสุโมโมะที่พยายามอย่างสุดกำลังแท้ๆ แต่ฉันกลับร้องไห้ทำเดียว ฉันยังไม่ได้ทำอะไรสักนิดเลย เพราะฉะนั้น... มาลองสำรวจในหนังสือด้วยกันได้ไหม? บางที อาจจะมีวิธีดีๆเขียนไว้อยู่ก็ได้เนอะ?" ผมอ้าปากค้างมองอาากิฮิเมะที่พูดอย่างกระตือรือร้นเกิดอะไรขึ้นนี่เล่าเนี่ย?

"ถึงฉันจะลองหาไป ก็อาจจะไม่เจออะไรก็จริง แต่จนกว่าจะสรุปว่ายังไงก็ไม่ได้ ฉันก็อยากทำทุกสิ่งที่ทำได้ก่อนนะ"หว่า สิ่งที่ผมเข้าใจคือ การที่อาากิฮิเมะปรารถนาจะทำอย่างเข้มแข็งจริงๆ

"ชะ ขอโทษที่เอาแต่ใจตัวเองนะ แต่.... เอ?" อยู่ๆอาากิฮิเมะก็หยุดคำพูดลง สายตาเธอลงไปอยู่ที่บริเวณเท้าของผมอา อย่างนี้เองเป็นอย่างนั้นแน่ๆสินะ

"ยุกิจัง หนังสือกำลังส่องแสง....?"

"อืม" ผมพยักหน้าหงิก แล้วกระโดดลงจากเรซิปที่ใช้เป็นที่ยืนลงมายังโต๊ะ แล้ววางมือลงบนปกหนังสือ และเงยหน้าขึ้นมองอาากิฮิเมะ

"สุโมโมะ อยากหาวิธีสินะ วิธีที่จะคลี่คลายเรื่องโดยไม่ลบความทรงจำของยาเอ.... เพื่อนนะ"

"อ อืม"

"....แต่ บางที คิดว่าคงไม่จำเป็นต้องหาแล้วละ" ผมพลิกหนังสือที่เปิดหน้าข้างในออกไปตรงหน้าอาากิฮิเมะที่งงวย "เอ?" อยู่ หน้านั้นเปิดออกอย่างไม่รอช้าราวกับว่ากำลังรอพวกเธออยู่ ณ ตรงนั้น ตัว

อักษรที่มีแสงขาวนวลรางๆ กำลังถูกสลักให้ชัดเจน

"เอ๋ ม...หมายความว่าไงเหรอ?"

"คาถาตรงนี้ในหน้านี่นะ หากράยมันขณะที่เอาคาถาไปสัมผัสร่างกายของฝ่ายตรงข้ามแล้วละก็ จะก่อให้เกิดสัญลักษณ์ที่ทำให้แบ่งปันความลับกันได้นะ สำหรับผู้ที่เชื่อใจซึ่งกันและกันได้จากใจจริง เพียงแค่คนเดียวเท่านั้น" เอะ คอของอาากิฮิเมะพยับขึ้นๆลงๆ

"....ถ้าจัน ความทรงจำของนาโกะจังก็...."

"ไม่ต้องลบก็ได้" อาากิฮิเมะอำปากห่อไปสักพักหนึ่ง เวลาผ่านไปสักครู่ ในที่สุดก็ดูเหมือนว่าเธอจะทำความเข้าใจความหมายของคาถาได้ พอผมคิดว่าเดี่ยวเดี๋ยวหน้าก็คงจะแดงขึ้นมา เธอก็เอาผมไปกอดไว้ในแขนด้วยแรงมหาศาล

"ยูกิจัง!"

"หว่า หว่า!? สุ สุโมะ.....!" แก้มนุ่มเข้ามาสัมผัสผม และแนบผมเข้าแน่น

"ขอบคุณนะ ยูกิจัง! เธอหาคาถาให้ฉันอย่างสุดชีวิตเลยสินะ? ขอบคุณมากจริงๆ จริงๆนะ....!"

"ผ ผมไม่ได้ทำอะไรเป็นพิเศษซะหน่อย! เป็นเพราะพลังของสุโมะเองต่างหาก"

"พลังของฉัน?"

"คงเพราะสุโมะคิดแบบนั้นอย่างแรงกล้า คาถานี้เลยปรากฏขึ้นมาบนเรขิปี่นะ ได้ยินมาว่าเรขิปี่จะเติบโตด้วยการทำแบบนี้แหละ"

"จันห rokok เหรอ เป็นหนังสือที่มหัศจรรย์ดีเนอะ..." อาากิฮิเมะยิ้มออกมาแค่นิดเดียวเท่านั้น และจากนั้นน้ำตาเธอก็ไหลลงมาเบาๆอย่างที่ผมคิดแต่ว่า น้ำตานี้มัน ไม่ต้องเป็นกังวลห rokok เพราะมันคือน้ำตาแห่งความยินดีที่ได้คลี่คลายปัญหาโดยไม่ต้องทำลายความรู้สึกของคนสำคัญไป....

ผมจ้องมองหยาดน้ำตาสวยงามที่เคลื่อนตกลงเปาะแปะ พลังก็โล่งใจจากกันบึงของจิตใจอีกครั้ง ที่เรื่องคลี่คลายได้โดยไม่ต้องลบความรู้สึกของยาเอโนะ

"เอ๋~~ ทสึวานุกิคง วันนี้ก็มาเช้านะ หรือว่าตื่นเช้าเป็นงานอดิเรก? ไม่ดูเหมือนคนแก่ไปหน่อยรี?" ผมถูกว่าด้วยเสียงที่ไม่ทุกขร่อนนี้พร้อมกับตอนที่เปิดประตูห้องอาจารย์ เลยอยากกลับบ้านขึ้นมาเสียอย่างนั้น

"ผมมารายงาน... เหตุการณ์เมื่อวานครับ" ผมควบคุมขาที่ท่าท่าจะกลับหลังหันแล้วก้มหัวลงเบาๆ

"อ้อ เป็นไปได้ด้วยดีใช่ไหมล่ะ?" อาจารย์คิซารากิพูดอย่างสบายๆเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"....รู้ผลลัพธ์อยู่แล้วเหรอครับ?"

"ก็นะ เพราะครู่รู้เรื่องของอาากิฮิเมะดี~เลยละ" อาจารย์พูดคำที่ทำให้ผมตั้งใจสงสัยขึ้นมาเพราะอะไรสักอย่าง แล้วยิ้มกว้าง "ไม่รู้ทำไม ผมถึงก้มหน้าหลบตาลงเพราะไม่อาจมองรอยยิ้มมันตรงๆได้

เพราะว่าผม... ไม่เคยรู้มาก่อนเลย

เมื่อคืน หลังจากตอนนั้น พวกเราก็ออกไปยังบ้านของยาเอโนะในทันที อากิฮิเมะดูแจ่มใสร่าเริงราวกับว่าความกังวลทั้งหมดหายไปจนเกลี้ยงแล้ว แต่อยู่ๆผมก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา

'ก็คือนั่นนะ จะใช้ไม่ได้ถ้าไม่ใช่ผู้ที่ไว้เนื้อเชื่อใจกันจากใจจริงใช่ไหมล่ะ?' 'ไม่เป็นไร.... ผมคิดอย่างนี้ก็จริง แต่สมมติว่าถ้าล้มเหลวขึ้นมา ความหตุของอากิฮิเมะคงเป็นเรื่องร้ายแรงไม่มีผิดแน่

แต่ พอผมจะพูดความไม่สบายใจออกมา อากิฮิเมะก็พูดอย่างขัดถ้อยขัดคำว่า "ไม่เป็นไร"

"ถ้าเป็นนาโกะจังล่ะก็ 'ไม่เป็นไร'รอก ยูกิจัง เพราะฉันเชื่อนาโกะจังนะ" เป็นใบหน้าสดใสที่ไม่มีความเศร้าแม้สักจุดเดียว

"สวัสดี~! ยาเอโนะจัง แล้วก็สุโมโมะจัง"

"สวัสดี ฟูกามิจิ"

"อ๊ะ ฟูกามิจิจัง อรุณสวัสดิ์คะ" พอผมไปยังห้องเรียน ภาพที่อากิฮิเมะกับยาเอโนะกำลังแลกเปลี่ยนคำทักทายกันกับฟูกามิจิก็เข้ามาสู่สายตา ยาเอโนะกำลังส่งสายตาค้นคว้ามองอากิฮิเมะที่ผงกศีรษะทักทายอย่างละล้าละลังอยู่ มีสิ่งหนึ่งที่มองเห็นได้จากช่องว่างของเส้นผมสีดำที่ทอดยาวลื่นสลวยพาดไหล่ของยาเอโนะนั้น มันคือลวดลายเล็กๆที่ส่องแสงขาวซีด... "สัญลักษณ์" แห่งเวทมนตร์นั่นเอง

--- ตามที่อากิฮิเมะพูดเลย ขั้นตอนการทำให้เกิดสัญลักษณ์นั้นสำเร็จอย่างง่ายดาย และทั้งคู่ก็แบ่งปันความลับซึ่งกันและกัน ง่ายผิดความคาดหมายเลยละ

'ที่ทำแค่นั้น แสดงว่าสายสัมพันธ์ของอากิฮิเมะกับยาเอโนะนั้นแน่นแฟ้นเป็นอย่างดีรีเป่ล่านะ' ยิ่งไปกว่านั้น.... อากิฮิเมะอาจเป็นเด็กสาวที่เข้มแข็งยิ่งกว่าที่ผมคิดก็ได้แะ

"อ๊ะ ทสึ~วาน~กิจุ 'อรุณสวัสดิ์~' อาโอโมริโบกมือมาจากอีกฟากของห้องเรียน สายตาของคนในห้องเรียนมารวมกันที่ผม ตามผมประสานกับอากิฮิเมะพริบหนึ่ง และ อากิฮิเมะก็หน้าแดงก่ำ จากนั้นก็หลบหน้าต่ำลงไปเสียอย่างนั้น

'....ยังงี้ก็ไม่ค่อยเข้าใจเลยจริงๆแะ' อากิฮิเมะเนีย เข้มแข็งหรือว่าอ่อนแอกันแน่

ผมเกาหัวพลาบค่อยๆเดินมุ่งไปยังที่นั่งของตัวเอง แล้วนั่งเฝ้าคางกับโตะ อากิฮิเมะนี่ เป็นเด็กสาวแบบไหนกันแน่ ผมมีความรู้สึกว่ายากจู้จักเธอมากกว่านี้....

เอาเรื่องนั้นไว้ทีหลัง พอดิดๆไป นี่เป็นความรู้สึกที่ผมซึ่งแทบไม่เคยมีความสนใจในตัวคนอื่นมีขึ้นเป็นครั้งแรกเลยละ

ผมในตอนนั้นที่ไม่รู้สึกตัวถึงเรื่องนั้นเลยสักนิดเดียว จ้องมองแผ่นหลังของอากิฮิเมะที่พูดคุยกับพวกฟูกามิจิอย่างเป็นธรรมชาติตาเขม็ง

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>